

“...ครั้นเสร็จตั้งสัตย์อธิษฐาน
เขวมาลย์กราบงามสามท่า
เห็นเพลิงพลุ่งรุ่งโรจน์โชตนา
ก็เบ้าลาโจนเข้าในอัคคี...”

บทละครเรื่อง อิเหนา
พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย

๑

แม่ดอกจำปี

เสียงดนตรีไทยดังคลอไปกับเสียงหัวเราะพูดคุยของแขกเหรื่อที่เริ่มทยอยกันมาร่วมงาน ‘อัตลักษณ์สยาม’ เสริมให้บรรยากาศในโรงจัดงานดูผ่อนคลายและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา กลิ่นเครื่องหอมตำรับโบราณฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณพาให้ผู้คนที่เดินผ่านประตูเข้ามารู้สึกราวกับย้อนเวลากลับไปสู่ยุคอดีตอันเรืองรองของสยามประเทศดังที่ผู้จัดงานตั้งใจไว้ ยิ่งประกอบกับการตกแต่งสถานที่อย่างวิจิตรบรรจงด้วยดอกไม้หลากสีนานาพรรณกับเครื่องแขวนนับร้อยแบบตามจุดต่างๆ ด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ทุกอย่างดูตระการตาประหนึ่งฉากในภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ที่ไม่ปาน

“เขาจัดงานได้ยิ่งใหญ่อลังการมากเลยนะคะน้องแป้ง พุ่มพุ่มสร้างขนาดนี้ ไม่รู้หมดงบประมาณไปกี่ล้านนะ”

รีนตาที่ห่มสไบสีโศก นุ่งโจงสีม่วงเม็ดมะปรางพูดพลางหมุนไปรอบๆ ใบหน้ากลมแป้นฉาบไปด้วยความตื่นเต้นและความรู้สึกเหมือนฝันไป ขณะแหงนเงยขึ้นมองผ้าชีฟองสีขาวพลิ้วที่ห้อยตัวจากเพดานสูง คู่กับอุษะดอกกรักร้อยสลับกับดอกบานไม่รู้โรยสีม่วงเข้ม

“ก็คงหลายล้านอย่างที่ว่ามันจะพีตา”

วิอันณาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยอย่างไม่ใส่ใจนัก เธอไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองคนถามสักนิด เอาแต่ก้มหน้าก้มตาหยอด ‘แป้งพวง’ ต่อไปเรื่อยๆ มือเรียบเนียนเนื้อแป้งผสมน้ำอบออกจากกรวยใบตองสีขาวนวลไปบนเส้นด้ายจำนวนสิบเส้นที่ซึ่งพาดอยู่บนถาดเบญจรงค์ขอบต้นที่ละเม็ดอย่างคล่องแคล่ว เนื้อแป้งเหนียวขึ้นได้ที่จับกับเส้นด้ายเป็นทรงเกือบกลมสวยเกือบเท่ากันทุกเม็ด แถมยังเว้นช่องไฟเป็นระเบียบเหลือเชื่อ เป็นทักษะที่ต้องผ่านการฝึกฝนมายาวนานจึงจะทำให้สมบูรณ์แบบโดยที่แป้งไม่หล่นลงไปกองบนใบตองที่รองกันถาดเลยแม้แต่เม็ดหนึ่ง

“น้องแป้งละก็ ช่วยตั้งต้นเป็นเพื่อนพี่ตาน้อยสิคะ” รื่นตาทำเสียงกระเจ้ากระงอ “เราไปออกงานกันมาหลายงานแล้ว ก็เพิ่งจะเห็นงานนี้นี่ละที่จัดสถานที่ได้สวยแบบนี้ สวยจนพี่รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนางเอกละครย้อนยุคเลย”

“เหม...พีตา” วิอันณาเงยหน้าขึ้นมองคนที่กำลังทำท่าเคลิบเคลิ้มแล้วอดอมยิ้มไม่ได้ “ตกลงว่าสถานที่สวยหรือพีตาสวยกันแน่คะ”

“จริงๆ ก็อยากตอบว่าทั้งสองอย่างคะ แต่ไม่อยากสวยแข่งกับน้องแป้ง พี่กลัวน้องแป้งสู้พี่ไม่ได้แล้วจะหมอง”

คนพูดหัวเราะร่วนแล้วยิ้มตาหยี เธอพูดเล่นไปอย่างนั้นเอง ใครจะกล้าเอาตัวไปเทียบกับวิอันณากันเล่า แค่คิดก็พิศมัยหันทแล้ว

แม้สาวน้อยที่นั่งพับเพียบอยู่ตรงหน้านี้สวมชุดไทยได้อย่างงดงามที่สุด เรือนกายของเธอรชรอ่อนแอ้นทว่าอ้อมตาไปทุกสัดส่วน เธอท้มผ้าสไบแพรสีชมพูกลับบัวเป็นชั้นแรก ทับด้วยสไบสีแดงทับทิมพิมพ์ลายทองแบบอินเดียเป็นชั้นที่สอง เมื่อมาจับคู่กับผ้าถุงลายนกกลีทองบนพื้นแดงเข้มจึงดูโดดเด่นสะดุดตา แม้สวมเครื่องประดับน้อยชิ้นเพียงแค่เข็มขัดทองและตุ้มหูระย้าเข้าชุดกัน น่าเสียดายที่เจ้าตัวไม่ยอมสวมกำไลหรือสร้อยคอ

ด้วยเกรงว่าจะเกะกะเวลาหยุดแบ่ง ไม่เช่นนั้นคงจะครบเครื่องยิ่งกว่านี้
“ให้มันน้อยๆ หนอยเถอะยะแม่ตา”

เสียงปรามของหญิงสาวที่กำลังจัดของอยู่บนตั่งไม้สักอีกด้านดังขึ้น
แม่ใบหน้าจะเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งกาลเวลาและเรือนผมจะกลายเป็นสี
ดอกเลาเกือบหมดแล้ว แต่เค้าความงามครั้งยังสาวสะพร่งยังคงสถิตอยู่ทั่ว
ร่างไม่เสื่อมคลาย ขนาดสวมเพียงเสื้อผ้าไหมแขนกระบอกและนุ่งโจง
กรรมดาวยังน่ามองไม่แพ้สาวๆ เลยสักนิด

“แล้วนั้นจะยืมกระบิกระบวนอีกนานไหม ชายสไบหล่อนแทบจะจิ้ม
ลงไปในกระทะหุงสีผึ้งอยู่แล้ว คอยดูเถอะ กะเปี๊ยะปะบ่าอย่างหล่อน เตียว
ได้ถูกลวกจนหนังพองเน”

“โอ้ คุณยายขา นานๆ จะได้มาออกงานในห้างหฺรหฺรอย่างนี้สักที ขอ
ตาเพื่อเจ้อบ้างเถอะคะ ปกติได้ออกแต่งงานตามศูนย์แสดงสินค้าเล็กๆ
เท่านั้นเอง”

แม้ปากจะเอ่ยเถียงกลายๆ แต่หญิงสาววัยสามสิบปีเศษก็ยอมทิ้งตัว
ลงนั่งประจำที่แต่โดยดีด้วยรู้ว่าคุณยายเดือนเต็มผู้เป็นอาจารย์ของตนนั้น
เจ้าระเบียบเพียงใด ถึงตามปกติแล้วจะใจดีมีเมตตาต่อศิษย์ที่ฝึกมากับมือ
เช่นเธออยู่มาก ทว่าบทจะดุขึ้นมา ก็น่ากลัวเสียยิ่งกว่ารูปปั้นยักษ์ในวัดเสีย
อีก

“งานทุกงานสำคัญเท่ากันหมดนั่นละ สถานที่ไม่ได้ทำให้คุณค่าของ
งานเพิ่มขึ้นหรือลดลงเสียหน่อย” เดือนเต็มส่ายหน้ายิ้มๆ “แต่เงินเดือนของ
หล่อนจะลดลงแน่ๆ ถ้ามัวแต่บิดตะกุดอุ้งงานอยู่แบบนี้”

“ว้าย! คุณยายขา อย่าหักเงินเดือนตานะคะ ตาทำงานแล้วค่า ทำงาน
แล้ว”

รีนตารีบจับไม้พายกวณกะทีในกระทะทองเหลือง เพื่อเริ่มขั้นตอนของ
การทำสีผึ้งทาปากด้วยท่าทางกระตือรือร้นจนน่าขัน

วิธัณณามองทั้งสองคนแล้วส่งเสียงหัวเราะเบาๆ อยู่ในลำคอ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มใต้แพขนตาตกหนาเหม่อมองผ่านกระจกหน้าต่างบานยักษ์ที่สูงจากพื้นขึ้นจดเพดานไปยังแม่น้ำเจ้าพระยาด้านนอก... ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้เพิ่งเปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่อลังการเมื่อหลายเดือนก่อน เธอได้ยื่นเพื่อนร่วมคณะที่มหาวิทยาลัยพูดถึงกันไม่ขาดปากถึงความหรูหราและความโอ้อวดของสถานที่ ซึ่งเมื่อได้มาเห็นด้วยตาตนเองแล้วก็ต้องยอมรับว่าเพื่อนๆ ไม่ได้พูดเกินจริงเลยแม้แต่น้อย ทว่า... หากเลือกได้ เธอคงเลือกที่จะนั่งเล่นอยู่ที่ท่าหน้าแถวบ้านมากกว่าต้องมาอยู่ในห้างที่ผู้คนพลุกพล่านเช่นนี้

“แบ้งเอ๊ย ไหวไหมลูก เป็นอะไรหรือเปล่า หรือว่าอาการ...”

“แบ้งไม่เป็นไรคะคุณยาย” เสียงของผู้เป็นยายดังหญิงสาวออกจากหัวงวักค์ เรียวปากอímเต็มทีเคลือบด้วยลิปบาล์มสีชมพูอมแดงระเรื่อคลีออกเป็นรอยยิ้มหวานเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกที่แท้จริง “อย่าว่าแต่พี่ตาตื่นตันที่ได้มาห้างหรูๆ เลยคะ แบ้งเองก็ตื่นตัน ถ้าเพื่อนๆ รู้ว่าคุณยายพาแบ้งมาออกงานที่นี่ต้องอิจฉาแน่ๆ เลย”

เดือนเต็มมองหลานสาวหัวแก้วหัวแหวนแล้วพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แต่ลึกๆ ในอกรู้ดีว่าวิธัณณากำลังอึดอัดใจอยู่ เธอไม่เคยชอบการอยู่ท่ามกลางฝูงชนเลยสักนิด เพราะการตั้งสมาธิเพื่อ ‘ควบคุม’ อารมณ์ให้สงบนิ่งเฉกเช่นปกตินั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต่อให้ใจจดจ่ออยู่กับการทำแบ้งพวงเพียงไหน ก็ยังยากจะรวบรวมสมาธิเมื่อมีเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊องของผู้คนดังแทรกอยู่ในโสตประสาทเป็นระยะ แต่เดือนเต็มก็ไม่อาจปล่อยให้หลานรักทำตัวเป็นมนุษย์ไม่สัมผัสโลกไปตลอดชีวิตได้ เธออยากให่วิธัณณาฝึกฝนการอยู่ร่วมกับคนอื่นๆ อย่างค่อยเป็นค่อยไป

เชื่อว่าวันโดยยายแก่คนนี้ไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว แบ้งของยายจะได้ดำเนินชีวิตต่อไปด้วยตนเองได้อย่างมีความสุข...

“เหม มัวแต่เขินเพราะมีหนุ่มหล่อมายืนถ่ายรูปอยู่ละมั้ง”

รินตาหัวเราะคิกคักพลางทำท่าพยับพยับไปยังชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ไม่ห่างออกไปนัก เขาสวมเสื้อผ้าแบบลำลองประกอบด้วยเสื้อยืดคอวีสีเทาตัวโคร่งและกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม ซึ่งไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่เข้ากับผู้ร่วมงานคนอื่นๆ ที่แต่งกายด้วยชุดไทยเต็มยศบ้าง ชุดไทยประยุกต์บ้างเลยแม้แต่หน่อย

“พี่ตาว่าเราต้องบึ่งน้องแบ่งแน่ๆ เลย เห็นยืนเล็งกล้องมาทางน้องแบ่งอยู่นานสองนานแล้ว ไม่ยอมไปไหนเลย”

“ใครว่าเขาถ่ายรูปแบ่งล่ะคะ เขาอาจจะถ่ายรูปพี่ตาก็ได้”

วิธณณากระเซ้าโดยไม่หันไปมองตาก้องแม่แต่แวบเดียว จริงอยู่ว่าเธอไม่ชอบตกเป็นเป้าสายตาของคนเยอะๆ แต่การต้องออกงานโรดโชว์กับเดือนเต็มบ่อยๆ ทำให้ชินกับการถูกถ่ายรูปขณะสาธิตการทำเครื่องหอมหรือหยอดแบ่งพวง เธอคิดเสมอว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานและทำเหมือนผู้คนที่ยืนรายล้อมถ่ายรูปอยู่นั้นไม่มีตัวตน ว่ากันตามจริงแล้ว เธอไม่เคยจดจำใบหน้าของคนทีพบปะกันตามงานเสียด้วยซ้ำไป

“อู๊ย...” รินตาลากเสียงยาว “หนุ่มที่ไหนจะมาถ่ายรูปสาวแก่อย่างพี่กันคะ ไม่เชื่อถามเขาดูก็ได้ นั่นไง เดินมาโน่นแล้ว”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าพยับพยับเต็มที่ หญิงสาวจึงหันกลับไปมองตาก้องหนุ่มในจังหวะที่เขากดชัตเตอร์พอดี มือที่เคยทำหน้าที่หยอดแบ่งได้ดีเยี่ยมประหนึ่งเครื่องจักรพลันชะงักไปเสียเฉยๆ

หายใจ...ไม่ออก...

วิธณณาสะท้านเฮือก วินาทีแรกที่สบประสานสายตากันผ่านเลนส์หญิงสาวรู้สึกราวกับโลกทั้งใบหยุดหมุน ทุกสรรพสิ่งรอบกายแปรเปลี่ยนเป็นสีชาวดำ สีสันเดียวที่แจ่มชัดอยู่ในหัวเวลานั้นคือชายหนุ่มที่กำลังสาวเท้าตรงมาหาเธอช้าๆ ประหนึ่งภาพสโลว์โมชั่น เธอไม่รู้จักเขา แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้คุ้นเคยกับรอยยิ้มของเขาอย่างน่าประหลาด ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้

เลย รูปลักษณะ ‘สวย’ สะดุดตาออกเพียงนี้ หากเคยพบกันมาก่อน เธอไม่มีทางลืมแน่

“นั่นดอกอะไรหรือครับ”

เขาชี้ไปยังดอกจำปีสีขาวนวลที่พันอยู่กับเรือนผมดำขลับราวเส้นไหมของวิณณา เสียงของเขาทุ้มนุ่มน่าฟัง ทว่ากลับทำให้หญิงสาวสะดุ้งจนเพลอบีบกรวยใบตองในมือจนแตก เนื้อแป้งขึ้นๆ ไหลทะลักออกมาเปื้อนมือและหล่นลงไปบนเส้นด้ายที่บีบแป้งไว้แล้วจนเสียหายทั้งหมด

“ตะ...ดอกจำปีคะ”

วิณณาตอบเสียงเบาแล้วลนลานคว้าผ้าขนหนูที่วางแอบไว้มาเช็ดมือลวกๆ เธอพยายามควบคุมเสียงของตนไม่ให้สั่น ทว่าทำได้ยากเหลือเกิน ยามที่ดวงตาสุกสกาจรรวาคืนฟ้าพร่างดาวของเขามองเธอตรงๆ เช่นนี้

จินตนาเห็นท่าทางแปลกๆ ของหญิงสาวก็รีบหยิบขันน้ำที่ใช้สำหรับล้างมือส่งให้ทันที

แปลก...ออกงานด้วยกันมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง วิณณาไม่เคยเสียสมาธิขนาดนี้มาก่อนเลย...

“ดอกจำปี” ดวงตาของชายหนุ่มไม่ละไปจากดอกไม้บนผมของเธอ ขณะที่พูดทวนคำอย่างตึงอกตึงใจ “ผมไม่เคยเห็นเลย ขอถ่ายรูปไว้ได้ไหมครับ”

“คนอะไรไม่เคยเห็นดอกจำปี” จินตนาพึมพำยิ้มนๆ ก่อนจะเงยเสียงเมื่อได้ยินเสียงกระแอมเป็นเชิงเตือนให้รักษามารยาทจากเดือนเต็ม

“ฉันไม่...”

ประโยคปฏิเสธที่เหลือกลิ้นหายไปในลำคอเมื่อตากล้องรัวซัดเตอร์ทันทีโดยไม่รอให้วิณณาพูดจบ เธอจึงได้แต่ก้มหน้าก้มตาล้างมือแล้วปล่อยให้ชายหนุ่มถ่ายรูปอย่างไม่เต็มใจนัก

เมื่ออยู่ในระยะใกล้เช่นนี้ เขาดูสูงกว่าที่เห็นในคราแรกมาก ใบหน้า

หล่อเหลาของเขาออกไปทางหวาน ยังมีผมยาวประบ่าและเพขนหางอนหนา ชนิดที่ผู้หญิงยังอายด้วยแล้ว เขายังดูสวยไปกันใหญ่ หากไม่มีปีกคิวเข้มที่เฉียงขึ้นนิดๆ และจมูกโด่งคมเป็นสันช่วยเพิ่มความเข้มแข็งแบบบุรุษเพศให้ละก็ เขาคงดูสวยเกินหน้าเกินตาแซกผู้หญิงในงานนี้ไปอีกหลายขุมเขียว

“คุณช่วยยิ้มหน่อยได้ไหมครับ”

ชายหนุ่มเอ่ยขออย่างสุภาพ แต่วิธัณณากลับทำได้เพียงกระตุกมุมปากขึ้นเป็นสิ่งที่เกือบจะคล้ายรอยยิ้มที่อๆ เธอรู้สึกอึดอัดอย่างไม่เคยมาก่อน ดวงตาของเขาเหมือนมีอำนาจพิเศษดูอากาศที่อยู่รอบตัวเธอไปเสียสิ้น แม้ว่าจะพยายามเลื่อนสายตาไปอยู่ที่ไฟเส้นที่มืดเล็ก ใต้ตาขวาของเขาแล้วก็ไม่หายประหม่า จากที่เคยโพสทำให้ผู้คนถ่ายรูปได้โดยไม่ขัดเขิน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้ากล้องของเขา เนื้อตัวเธอก็แข็งทื่ออย่างน่าขันที่สุด

“มาร์ค”

เสียงเรียกจากด้านหลังทำให้มือที่กำลังกดชัตเตอร์ชะงัก ชายหนุ่มเจ้าของชื่อหันไปมองสาวสวยในชุดดำที่ยกมือหักท่ายเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับมาค้อมศีรษะพร้อมส่งยิ้มให้วิธัณณา จากนั้นจึงสาวเท้าเดินไปหาหญิงสาวอีกคน ทำให้ช่วงเวลาอันน่าอึดอัดใจของวิธัณณาจบลงได้ในที่สุด เธอระบายลมหายใจยาวแล้วตั้งหน้าตั้งตาขึงเส้นด้ายกับถาดเบญจรงค์เสียใหม่แทนของเก่าที่เสียหายไป นำแปลกที่ภาพใบหน้าและน้ำเสียงของเขายังคงรบกวนจิตใจในแบบที่เธอไม่ชอบเอาเสียเลย

เอาเถอะ อย่าไปสนใจเขาเลย จบงานแล้วก็คงไม่ได้พบหน้ากันอีก อยู่ดี...

“ชอบเหรอคะ คุณชายมหาสมุทร”

พิริสาส่งเสียงกระเซ้า ริมฝีปากเคลือบด้วยลิปสติกแมตต์สีสีแดงสด

ตามสมัยนิยมคลี้ออกเป็นรอยยิ้มยั่วเย้าที่ส่งไปไม่ถึงดวงตาคู่สวย “เห็นถ่ายรูปไม่หยุดเชียว”

“ก็คุณจัดงานสวยนี่ลืซ้ำ มีอะไรให้ถ่ายเยอะเยอะ”

มหาสมุทรยิ้มตอบอย่างนุ่มนวล เขาเหลือบมองสาวน้อยในชุดไทยที่เขาเพิ่งผละจากมาไม่ถึงห้านาทีด้วยดวงตาเป็นประกายวิบวับในแบบที่พิริษาไม่ชอบเอาเสียเลย

“อย่ามาทำเป็นไก่อ่ มาร์คก็รู้ว่าลิซ่าหมายถึงอะไร” หญิงสาวตรงเข้าไปคล้องแขนของชายหนุ่มอย่างเป็นธรรมชาติเพื่อดึงความสนใจของเขาให้กลับมาที่เธอ “มาร์คไม่ได้สนใจงานของลิซ่าเลยสักนิด เอาแต่ถ่ายรูปเด็กคนนั้นอยู่เกือบสิบห้านาทีเลยนะคะ แสดงว่าถูกใจมากละลิซ่า”

พิริษาย่นจมูก แสร้งทำท่ากระแจะกระระงอดน่ารัก มหาสมุทรหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ

“ก็มากอยู่” ชายหนุ่มยิ้มกว้างในขณะที่รอยยิ้มของคนฟังเจือปนลงโดยที่เขาไม่ทันได้สังเกต “ผมว่าเขาน่าสนใจดี”

“สนใจเพราะเด็กคนนั้นสวยละไม่ว่า ระวังให้ดีเถอะ นั้นนะหลานสาว คุณยายเตือนเต็มนะ รายนั้นขึ้นชื่อเรื่องหว่านเสียยิ่งกว่าจางฮวงไข้”

แม้ไม่ชอบใจนักแต่ต้องยอมรับว่าเด็กที่ชื่อวิธณาคณนี้สวยจับตา อ่อนแอ้นบอบบางเหมือนหลุดออกมาจากภาพวาดนางในวรรณคดีของศิลปินระดับปรมาจารย์ ผิวเธอขาวผุดผาดตัดกับสีดำขลับของเรือนผมที่ทิ้งตัวยาวระบับแหว ดวงหน้ากระจ่างใสดุจจันทร์วันเพ็ญนั้นประดับด้วยเครื่องหน้างดงามรับกันทุกส่วน ทั้งคิ้วโก่ง จมูกเล็กโด่งและริมฝีปากอ้มเต็มอย่างน่าอัศจรรย์ ส่วนเดิยวนใบหน้าสาวน้อยแสนงามที่ลดทอนความหวานของเธอไปอย่างน่าเสียดายก็คือดวงตาที่ฉายแววแข่งกร้าว แม้จะคมซึ่งและล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันเข้ม แต่กลับดูตื้นเหมือนมีความอัดอั้นบางอย่างอยู่ลึกๆ ในอก

เฮอะ...ก็แค่สวมชุดไทยขึ้นเท่านั้นละน่า...

“คุณยายเดือนเต็ม?” มหาสมุทรเลิกคิ้วนิดๆ ก่อนจะหันไปมองหญิงชราที่กำลังลูบศีรษะหลานสาวคนงามอย่างนุ่มนวล “หมายถึงคุณยายคนนั้นนะเหรอ เมื่อกี้ตอนผมถ่ายรูปหลานสาวแก ก็ไม่เห็นแถวๆอะไรนี่ ยังยิ้มให้ผมอยู่เลย”

“นั่นเพราะคุณยายท่านไม่รู้ว่ามาร์คเป็นใคร ชื่อเสียงเรื่องผู้หญิงร้ายกาจขนาดไหนต่างหาก” พิธีกรกำหมัดทุบหัวไหล่เขาเบาๆ แล้วหัวเราะคิกคัก เธอตั้งใจให้ทุกคนในงานเห็นภาพความสัมพันธ์สมระหว่างตนเองกับชายหนุ่มชัดเจนดตะ โดยเฉพาแม่สาวน้อยที่นั่งหยอດเป้งพวงอยู่ไม่ห่างออกไปนัก “ถ้ารู้ละ รับรองว่ารีบพาหลานสาวหนีเข้าป่าแน่”

ที่จริง...หากเดือนเต็มรู้ว่าเขาคือมาร์ค วี หรือ มหาสมุทร วัฒนาไพศาล ช่างภาพชื่อดังระดับโลก ชี้อร้านจะยกหลานสาวประเคนใส่พานให้ละไม่ว...สำหรับคนไทยแล้วอาจไม่คุ้นเคยกับชื่อของเขาเท่าใดนัก แต่ชาวต่างชาติกลับรู้จักเขาเป็นอย่างดีในฐานะคนหนุ่มไฟแรงที่กำลังเป็นที่พูดถึงในวงการโฆษณาและโลกของแฟชั่น มีไม่กี่คนที่จะสร้างชื่อได้รวดเร็วทั้งที่อายุน้อยแบบเขา แถมยังมีนิตรรศการแสดงผลงานจากฝีมือของตนเองที่ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลามเสียด้วย

“ผมແ่ขนาดนั้นเชียว” มหาสมุทรหัวเราะ ใ้ว่าไม่รู้ว่ามีคนที่นวยออร์กพูดถึงเรื่องของเขากับบรรดานางแบบสาวๆ อย่างไร เพียงแต่ไม่เคยเก็บมาใส่ใจเท่านั้น

ว่ากันตามจริงแล้ว ก็มีเรื่องจริงอยู่ถึงเจ็ดแปดส่วน โดยเฉพาะเรื่องที่เขามักมีความสัมพันธ์ฉาบฉวยระยะสั้นๆ กับสาวสวยพวกนั้น แต่เรื่องที่พวกเจ้ากรรมขำลือไม่รู้ก็คือ เขาแทบไม่เคยเป็นฝ่ายเ่ยปากขอจบความสัมพันธ์ก่อนเลย พวกหล่อนต่างหากที่มักขอเลิกราด้วยเหตุผลว่าเขามีโลกส่วนตัวสูงเกินไป ยากที่จะเข้าถึงได้

“ผมไม่ปฏิเสธว่าชอบสาวสวยหรือกะนะ แต่ผมก็ได้ไล่จับทุกคนที่เจอเสียหน่อย บางคนก็เป็นแค่เพื่อนที่ดีต่อกัน อย่างคุณไง ผมยกตำแหน่งเพื่อนที่ดีที่สุดให้คุณเลยนะลิซ่า”

พิริยายัมค้าง ไม่ใช่ครั้งแรกที่มหาสมุทรขีดเส้นแบ่งระดับความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างชัดเจน เขาแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาเสมอว่า คิดกับเธอแค่เพื่อนและไม่มีวันพัฒนาความรู้สึกให้ลึกซึ้งกว่าที่เป็นอยู่ได้ แต่เธอก็ทำเป็นเมินเฉยและหวังว่าสักวันชายหนุ่มที่เธอเฝ้ามองเขามาตั้งแต่สมัยเรียนไฮสกูลด้วยกันที่อเมริกาจะหันกลับมามองตนบ้าง

“ว่าแต่...เด็กคนนั้นชื่ออะไรหรอ”

“ไหนว่าอยากมาเก็บภาพวัฒนธรรมไทย แล้วทำไมถึงกลายเป็นว่าสนใจแต่สาวไทยไปได้ จะพับโปรเจกต์ไปไล่ตามสาวแล้วอย่างนั้นเถอะ”

หญิงสาวไม่สบอารมณ์นักที่บทสนทนาของมหาสมุทรวนเวียนอยู่แต่เรื่องของวิวัฒน์ไม่จบไม่สิ้นเสียที เธอไม่เคยเห็นเขาสนใจผู้หญิงคนไหนชนิดออกนอกหน้าเพียงนี้มาก่อน...รู้ว่าแม่เด็กคนนั้นสวยสะดุดตา พวกหนุ่มๆ ในทีมงานของเธอเห็นตอนเจ้าหล่อนสวมชุดไทยเดินเข้ามาในฮอลล์ตอนที่กำลังซ้อมรันทูลการแสดงอยู่บนเวทีก่อนงานเริ่ม ยังเหลียวมองตามคอแทบหัก แต่ไม่นึกเลยว่ามหาสมุทรของเธอจะพลอยเป็นไปกับพวกนั้นด้วย

“คุณก็รู้ว่าโปรเจกต์นี้ผมตั้งใจทำเพื่อระลึกถึงคุณย่า จะเลิกง่ายๆ ได้ยังไง”

ภาพดวงหน้าเปื้อนยิ้มของผู้ลวงลับผุดวาบขึ้นมาในห้วงความคิด อ้อมกอดของท่านอบอุ่นและอ่อนโยนเช่นทุกครั้งที่จะลึกถึง แม้ว่าเขาจะไม่มีโอกาสได้กอดท่านอีกแล้วก็ตาม

พิริยาหน้าเจื่อนไปนิดหนึ่งเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าชายหนุ่มคิดทำ ‘โปรเจกต์’ นี้ขึ้นมาหลังจากประเทวีผู้เป็นย่าเสียชีวิตเมื่อสามเดือนก่อน...บิดาและมารดา

ของมหาสมุทรย้ายไปตั้งรกรากและทำธุรกิจร้านอาหารอยู่ที่อเมริกา เขาจึงเกิดและเติบโตที่นั่นโดยแทบไม่เคยย่างเท้ากลับมาเหยียบแผ่นดินไทยเลย ส่วนมากแล้วพรเหวี่จะเป็นฝ่ายบินไปเยี่ยมหลานชายทุกปีและจะใช้เวลาอยู่กับเขานานสองสามเดือนทุกครั้ง ที่มหาสมุทรพูดไทยชัดและเจ้าสำบัด-สำนวนขนาดนี้ก็เพราะย่าคอยบังคับพร้าสอนว่าเป็นคนไทยก็ต้องพูดไทยให้ได้ เพื่อว่าวันใดได้กลับบ้านจะได้สื่อสารกับญาติพี่น้องและคนอื่นๆ รู้เรื่อง

น่าเสียดาย...มหาสมุทรมีโอกาสกลับมาเยี่ยมพรเหวี่ที่ประเทศไทยเพียงสองครั้ง ครั้งแรกคือเมื่อตอนอายุราว ๑๐ ขวบ และครั้งที่สองคืองานศพของคุณย่าที่รักที่สุด...

“มาร์คคะ ลิซ่าขอโทษที่พูดไม่คิด...”

“ขอโทษทำไมกันเล่าลิซ่า ผมไม่ได้เปราะบางอะไรขนาดนั้นหรอกนะ” ชายหนุ่มขยิบตาให้พิริษา “อีกอย่าง ต่อให้ผมวิ่งไล่ตามสาวจริงๆ ก็ไม่เสียงานหรอก ถ้าสาวคนนั้นเป็นแม่ที่เรียลสำคัญของเนืองงาน”

“หมายความว่ายังไงคะ” หญิงสาวหรีตามองเขา “อย่าบอกนะว่าคุณจะใช้เด็กนั้นในโปรเจกต์นี้ด้วย”

เพื่อเป็นการรำลึกถึงพรเหวี่ผู้เป็นย่า และเรื่องราวของประเทศไทยที่มหาสมุทรได้ฟังจากท่านมาตั้งแต่ยังเด็ก เขาจึงคิดจะจัดทำโฟโตบุ๊กและนิทรรศการภาพถ่ายที่มีหัวข้อเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและรากเหง้าแห่งความเป็นไทยขึ้นมา แม้ตอนนี้จะยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง แต่ความตั้งใจอันแรงกล้าก็พาให้เขาย้ายมาอยู่ที่เมืองไทยชั่วคราวจนกว่าจะจับทิศทางของสิ่งที่เขาอยากถ่ายทอดได้ชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากขึ้น

เมื่อรู้ว่าบริษัทออร์แกนิกส์ของเพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่สมัยไฮสคูลอย่างพิริษากำลังจะจัดงาน ‘อัตลักษณ์สยาม’ คำศัพท์แสนยากที่เขาต้องเปิดพจนานุกรมเพื่อหาความหมาย เขาจึงขอมาร่วมงานด้วยในฐานะช่างภาพ โดยสัญญาว่าจะถ่ายรูปสวยๆ ในงานให้เป็นการตอบแทน...ทั้งที่

ไม่จำเป็นเลยสักนิด แคเขาเอ่ยปาก พริษาก็พร้อมจะประเคนให้ทุกอย่างที่เขาต้องการแล้ว เว้นก็แต่แม่เด็กคนนั้นที่เธอต้องกันให้ไกลห่างเขาที่สุด!

“ผมบอกแล้วว่าเขาน่าสนใจ”

มหาสมุทรดึงมือของหญิงสาวที่คล้องแขนของตนอยู่ออกอย่างสุภาพ แล้วกดรูปถ่ายในกล้องซึ่งมีแต่รูปของวิวัฒนาในอิริยาบถต่างๆ ไล่ไปจนถึงรูปโคลสอัปมือเรียว ใบหน้า ดวงตา และดอกจាំปีที่พันอยู่กับเรือนผมยาวสลวย แต่ละรูปถ่ายออกมาได้อย่างเหมาะเจาะ งดงามและมืงค์ประกอบสวยงามแทบจะพร้อมเป็นภาพประกอบในนิตยสารแฟชั่นได้เลยด้วยซ้ำ

“น่าสนใจกว่างานที่เตรียมการมาเป็นเดือนว่าอย่างนั้นเถอะ” พริษาแส้มองใจ “น่าน้อยใจจริงๆ”

ประโยคหลังเธอหมายความว่าตามทีพูดทุกคำ น้อยใจที่เขาไม่เคยตอบสนองความรู้สึกของเธอเลย บอกเป็นนัยอ้อมๆ ก็แล้ว พูดโธ้งๆ ก็หลยครั้ง แต่เขาก็วางเฉย ทำเพียงส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรกลับมาให้เสมอจนเดาไม่ออกว่าไ้รอยยิ้มอ่อนหวานและท่าทางนุ่มนวลนั้นมีความคิดชนิดใดซ่อนอยู่กันแน่

“งานของคุณเจ้งเสมออยู่แล้วครับคุณผู้หญิง ผมไม่ต้องชมก็ได้”

มหาสมุทรพูดพลางกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความชื่นชมอย่างจริงใจ พริษาเป็นคนมีความสามารถล้นเหลือมาแต่ไหนแต่ไร ต่อให้ไม่ใช่ลูกสาวของ ราพณ์ ผดุงกรุง นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ผู้ร่ำรวยและทรงอิทธิพลในแวดวงการเมืองและหุ้นส่วนใหญ่ของห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้ เธอก็สามารถเจริญรุ่งเรืองในสายงานโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการสนับสนุนใดๆ จากบิดาเลยแม้แต่น้อย

ดูอย่างวันนี้เป็นต้น พริษาและทีมงานวางแผนผังในการจัดงานได้อย่างน่าสนใจ ด้านหน้ามีการจัดแสดงสินค้าโอท็อประดับพรีเมียมจากภาค

ต่างๆ ของประเทศไทย ทั้งเสื้อผ้า แฟชั่น แพรพรรณ เครื่องจักสานและอาหารการกินต่างๆ พร้อมกันนั้นยังมีการสาธิตการผลิตสินค้าเหล่านั้นให้แขกเหรื่อได้ดูคร่าวๆ ด้วย

บริเวณถัดมาเป็นเวทีซึ่งจะมีการแสดงต่างๆ หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปทุกวันตลอดระยะเวลาการจัดงาน รวมไปถึงจะมีแฟชั่นโชว์ที่เปิดโอกาสให้ดีไซน์เนอร์รุ่นใหม่ได้อวดฝีมือการออกแบบเสื้อผ้าที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของความเป็นไทยผสมผสานกับโลกยุคใหม่ได้อย่างน่าสนใจ

รอบๆ เวทีจะมีการสาธิตการทำอาหารและขนมหวานตำรับชาววัง การทำเครื่องหอมแบบโบราณ การกรองมาลัยและทำเครื่องแขวนจากดอกไม้สดที่หาดูได้ยากยิ่ง ส่วนที่เป็นไฮไลท์ที่สุดของงานคงจะเป็นส่วนจัดแสดงอาวุธโบราณในกรุของ ราชัน ผดุงกรุง ที่ไม่เคยยอมนำออกมาให้สาธารณชนได้ชมมาก่อน ว่ากันว่ามั้งตั้งแต่สมัยอยุธยา อยุธยา ไล่มาจนถึงยุครัตนโกสินทร์ตอนต้นเลยทีเดียว

“ชมหน่อยก็ดีค่ะ” พิธีกรทำเสียงฮึดฮัดอยู่ในลำคอ “งานครั้งนี้ลืมาตั้งใจมากนะมาร์ค รู้ไหมว่าเตรียมงานกันทั้งวันทั้งคืนมาเป็นเดือน เหนื่อยมากเลย”

ตั้งใจมาก...เพราะบิดาคาดหวังเอาไว้มาก เธอจึงไม่อาจยอมให้งานในวันนี้เกิดความผิดพลาดได้

“ถึงเหนื่อยแต่ก็คุ้มค่าไม่ใช่เหรอ ผมเห็นแขกชอบงานนี้นะมากนะถ่ายรูปกันไม่หยุดเลย อีกเดี๋ยวก็จะมีรูปกระจายไปทั่วโลกโซเชียลแน่”

โซเชียลเน็ตเวิร์กมีบทบาทในโลกยุคปัจจุบันมากอย่างน่าสะพรึง มันคือดาบสองคม เป็นได้ทั้งอาวุธทางการตลาดอันทรงอำนาจและระเบิดนิวเคลียร์ที่สามารถทำลายชีวิตของคนที่ใช้มันอย่างไม่ระมัดระวังให้พังพินาศในพริบตา ด้วยตระหนักถึงความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี มหาสมุทรจึงระมัดระวังเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตมาก เขาใช้มันเป็นช่องทางโปรโมตผลงานเพียง

อย่างเดียว ส่วนรูปถ่ายส่วนตัวจำพวกรูปถ่ายครอบครัวหรือสัตว์เลี้ยง รวมไปถึงเพื่อนฝูงต่างๆ เขาไม่เคยโพสต์ลงสื่อออนไลน์ใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อรักษาพื้นที่ส่วนตัวของตนและคนในครอบครัวเอาไว้เป็นอย่างดีที่สุด รูปที่เคยหลุดออกไปส่วนมากมักเป็นรูปที่บรรดาสาวๆ นางแบบที่เขาเคยคบหาไปโพสต์อวดลงอินสตาแกรมหรือเฟซบุ๊กบ่อยๆ จนสื่อกระหายข่าวนำไปใส่ลือตีไข่มั่วซั่วไปหมด

“คุณลิซ่าคะ วิธีการบนเวทีจะเริ่มแล้วค่ะ”

หญิงสาวหนึ่งในทีมงานเดินมากระซิบบอกพิธีชา แต่ดวงตามองเลยมายังมหาสมุทรอย่างอยากรู้อยากเห็นเป็นที่สุด...ทุกคนในที่มเคยได้ยินเจ้านายสาวพูดถึงช่างภาพคนดังคนนี้อยู่บ่อยๆ ไม่นึกว่าตัวจริงจะรูปร่างกว่าในรูปถ่ายที่เคยเห็นตามนิตยสารต่างประเทศหลายเท่า แถมยังนิสัยเรียบร้อยติดดิน ยิ้มแย้มเป็นกันเองกับคนรอบข้างเหมือนตนเองเป็นเพียงคนธรรมดาไม่ใช่คนมีชื่อเสียงระดับโลก และไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นคนรู้ใจของพิธีชาดังที่หญิงสาวชอบพูดเป็นนัยๆ หลายครั้ง

ทั้งสองคนแตกต่างกันเกินไป คนหนึ่งเรียบร้อย แต่อีกคน...ชอบออกสังคมและอยู่ท่ามกลางแสงไฟ...

ต่างกัน...ราวกลางวันกับกลางคืน ไม่น่ามีวันบรรจบกันได้...

“โอเคจ๊ะ” พิธีชาพยักหน้าก่อนจะหันกลับไปหาชายหนุ่ม “เดี๋ยวลิซ่ามานะมาร์ค ต้องไปดูคิวขึ้นพูดเปิดงานให้คุณพ่อก่อน เย็นนี้มาร์คต้องไปกินข้าวกับคุณพ่อของลิซ่าด้วยนะ ห้ามเบียดอีกเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นลิซ่าจะโกรธจริงๆ ด้วย”

“ทราบแล้วครับคุณผู้หญิง”

“บอกว่าทราบ แต่ไม่รับปากใช่ไหมคะ”

หญิงสาวรู้ว่าเขาเจ้าเล่ห์เพียงไหน เห็นทำหน้ายิ้มๆ แบบนี้เถอะ เดาทางยากเป็นที่สุด เธอพยายามหลอกล่อให้เขาไปพบบิดาหลายครั้ง แต่เขาก็

ทางทางหลบเลี้ยวอย่างนุ่มนวลทุกคราไป สมัยอยู่ที่อเมริกาเธอกับเขาสนิทสนมกันมาก ทว่าน่าประหลาดนักที่เขาไม่เคยพบหน้าบิดาของเธอเลย ทั้งที่ทำงานไปเยี่ยมเธอปีละสองสามหนเสียด้วยซ้ำ เหมือนดวงไม่สมพงศ์กันอย่างไรอย่างนั้น

“ไปทำงานเถอะลิซ่า แล้วไว้ค่อยคุยกัน”

มหาสมุทรพุดยี้มๆ แล้วเดินผละไปเก็บรูปในบริเวณอื่นต่อไปโดยไม่ใส่ใจแวตาดัดพ้อของพิริษาแม่แต่น้อย

“ผมหลงใหลอาวุธโบราณครับ โดยเฉพาะกริช”

ราพณ์พุดกับพิริกรบนเวทีเจี๋ยรอยยิ้มอบอุ่น เขาเป็นชายวัยราวหกสิบปลายๆ ที่ดูสง่างามและน่าเกรงขามอยู่ในที แม่จะสวมชุดสบายๆ กึ่งทางการ แต่รัศมีบางอย่างที่แผ่ชานออกมาจากกายสูงใหญ่ก็ทำให้ผู้คนรู้สึกเกร็งยามอยู่ใกล้ ดูได้จากท่าทางแข็งทื่อไม่เป็นธรรมชาติของพิริกรชายและหญิงที่นั่งตัวตรงแหนเขานาบเขาทั้งสองข้าง

“กริชหรือคะ” พิริกรหญิงในชุดสีบานเย็นพุดด้วยความนอบน้อมอย่างที่สุด พลอยทำให้บรรยากาศดูเป็นทางการมากขึ้นไปอีก “ขอเรียนถามได้ไหมคะท่าน ว่าความหลงใหลในกริชนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนไหน”

“ตั้งแต่สมัยผมเป็นเด็กแล้วละ” ดวงตาสีสนิมเหล็กทอแสงเจิดจ้ายามนึกถึงเรื่องราวเมื่อครั้งอดีต เส้นผมสีดำดกเงาไม่ได้ทำให้ใบหน้าของเขาดูแก่ชราไปตามวัยแม่แต่นิด ตรงกันข้าม...เส้นผมนั้นเพิ่มเสน่ห์ให้เขาอย่างน่าประหลาด “คุณพ่อผม ท่านเป็นนักสะสมโบราณวัตถุตัวยง ท่านมีกริชมากมายจากชาวอยู่หลายเล่ม แต่ละเล่มเก่าแก่และมีประวัติไม่ธรรมดา ผมก็เลยซึมซับความชอบตรงนั้นมาจากท่าน พอโตขึ้นก็เลยเริ่มสะสมต่อจากท่านมาเรื่อยๆ มาจนถึงตอนนี้ล่ะครับ”

“ผมได้ยินมาว่ากริชที่ท่านได้กรุณานำมาจัดแสดงให้ทุกคนได้ชมกัน

ในงานนี้มีกริชหายากอยู่หลายเล่มเลยใช่ไหมครับ มีเล่มไหนที่ท่านหวังเป็นพิเศษหรือเปล่า”

พิธีกรขายพยายามพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นตามที่พิริษาซึ่งยืนอยู่ด้านข้างเวลาที่ส่งสัญญาณมือสั่ง งานเปิดตัวควรจะตื่นเต้นเร้าใจแท้ๆ แต่พิธีกรกลับเกร็งเสียงจนบรรยากาศจืดชืดเสียนี้

“กริชเล่มที่ผมหวังที่สุดเป็นกริชที่ได้รับเป็นของขวัญจากคุณพ่อตอนที่ผมอายุสี่สิบ ตัวด้ามแกะจากงาช้างเป็นพระไภรเวหรือพระคิเวปางดุร้าย ตัวใบมีดเป็นแบบตรงทรงฝักของต้นเพกาที่ถือว่าหายากและเก่าแก่ที่สุด น่าเสียดายที่ถูกขโมยไปมีแค่รูปถ่ายไว้ให้ดูต่างหน้า” ราฟณ์เว้นช่วงไปครู่หนึ่ง สีหน้าของเขาแสดงความอาลัยอารมณ์บางเบา ก่อนจะเลื่อนหายไปกับรอยยิ้ม “แต่กริชที่ผมนำมาจัดแสดงในวันนี้ บางเล่มเก่าแก่กว่าเล่มที่หายไปเสียอีกนะครับ ผมไม่เคยนำออกมาให้ใครดูเลย ฉะนั้นแขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมเปิดงานอัตลักษณ์สยามในวันนี้ถือว่าเป็นผู้โชคดีกลุ่มแรกๆ ที่ได้เห็นของรักของหวงของผมเลยละครับ”

“โอ้โฮ คัทท์แสงเฉพาะทางทั้งนั้นเลย ไม่ทราบที่ท่านช่วยอธิบายลัคนิดได้ไหมครับว่าทรงฝักของต้นเพกาเป็นแบบไหน เพื่อที่แขกผู้มีเกียรติทุกท่านจะได้รับความรู้ไปพร้อมๆ กันด้วย”

“ในส่วนจัดนิทรรศการมีป้ายอธิบายไว้หมดแล้วครับ” ราฟณ์หัวเราะ “ถ้าให้ผมเล่าหมดเดี๋ยวจะจืดเสียก่อน รับรองได้ว่าทุกท่านจะได้พบกับเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่พิเศษมาก หาด่านจากที่ไหนไม่ได้ นอกจากที่นี่เดียวแน่ครับ”

“และไม่ใช่แค่นั้นนะคะทุกท่าน ในวันนี้ท่านราฟณ์ยังกรุณาจัดการแสดงที่หาดูได้ยากให้ทุกท่านได้ชมอีกด้วย ซึ่งก็คือการรำตราแบบหลาค่ะ” พิธีกรหญิงรีบกล่าวเสริม

“ตราแบบหลาหรือรับคุณชฎานี ชื่อแปลกมากเลย”

พิธีกรชายเล่นไปตามสคริปต์อย่างลื่นไหลขึ้น คล้ายโล่งใจที่การ

ดำเนินรายการบนเวทีดำเนินมาถึงจุดสุดท้ายเสียที

“ชื่อฟังดูชะว่า...ชาวไซ้ใหม่คะ ดรสาเป็นชื่อตัวละครในเรื่องอิเหนาค่ะ คุณสมภาพ เป็นเรื่องราวจากตอนบันทึบระตูปุศลิหนาค่ะ” ชญาณียก สคริปต์ขึ้นมาอ่านอย่างคล่องแคล่ว เธอระมัดระวังการออกเสียงชื่อที่ไม่คุ้นเคยพวกนี้มาก ด้วยรู้ว่าหากอ่านพลาดไป พิริษาได้เล่นงานเธอแน่

“เนื้อเรื่องตอนนี้เป็นตอนที่อิเหนาปลอมตัวเป็นบันทึหรือโจรป่า เทียวเตร่พร้อมพี่เลี้ยงทั้งสี่ รอเวลาจะเข้าเมืองหมันหย้าไปหานางจินตะหรา วาตี ตอนนั้นระตูปุศลิหนที่เพิ่งแต่งงานกับนางดรสาได้เพียงห้าวันบังเอิญ ยกขบวนเดินทางผ่านมาพอดี ได้พบกับพี่เลี้ยงเกรของอิเหนาแล้วเกิดปะทะ กันขึ้น

พี่เลี้ยงของอิเหนาทำตัวเป็นขี้แพ้ชวนตี ไปฟ้องอิเหนาค่ะ อิเหนาเชื่อ พี่เลี้ยงก็เลยยกกำลังพลมารบ ระตูปุศลิหนากฎฆ่าตาย นางดรสาผู้เป็นชายา จึงทำพิธีเบหลา ซึ่งก็คล้ายๆ พิธีสตีของทางอินเดียนั่นละคะ ใช้กริชแทง ท้อง ปาดคอตัวเองแล้วก็กระโดดเข้ากองไฟตายตามสามีไป...แต่แหม ว่า ก็ว่าเถอะนะคะ ถ้าเป็นดิฉันละก็ตายไปตั้งแต่ตอนที่ใช้กริชแทงท้องแล้วค่ะ”

สิ้นเสียงพูดของพิธีกร แยกเหวที่มาร่วมงานก็พากันหัวเราะขบขัน เว้นก็แต่เดือนเต็มที่มีสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก

“อ๋ปมคงแก่ๆ ใครเขารำดรสาเบหลาในงานแบบนี้กันบ้างเล่า”

“อ๋ปมคงยังไ้เหรอคะคุณยาย” วิอันฉณาเงยหน้าจากการหยอด มาลัยแบ่งพวงด้วยความสนใจใครรู้ “ตั้งแต่เกิดมาแบ่งก็เพิ่งเคยได้ยินดรสา อะไรนี้เป็นครั้งแรกนี้ละคะ”

“ดรสาเบหลา” เดือนเต็มแก้ให้ “เขาวกัันว่าเป็นบทรำที่มีอาถรรพ์ ร้ายากด้วยนะ ระดับชั้นครูเชียวละ”

“อาถรรพ์นี่หมายถึงมีผีหรือเปล่าคะ” รินตาทำท่าขงหลุก “แบบว่าๆ ไป แล้วก็มีผีโผล่ออกมาหักคอหรือเปล่าคะคุณยาย”

“เกินไปจะหล่อน” เดือนเต็มดูเบาๆ “เรื่องอาถรรพ์ฉันก็ไม่รู้อะไรมาก
นักหรอก เขวากันมากกว่าไปตามนั้น แต่เรื่องอัปมงคลไม่ต้องเดาก็รู้ ใคร
บ้างจะเอาบทรำที่มีการฆ่าตัวตายมาใช้ในงานเปิดตัวแบบนี้กันบ้างเล่า
รสนิยมแปลกเสียจริง สู้รำอวยพรหรืออะไรที่รื่นเริงไม่ดีกว่าหรือ ถึงทำมัน
จะสวยก็เถอะ”

“ทำสวย? คุณยายเคยดูรำตราสาแบหลามาก่อนหรือคะ”

วิวัฒน์ถามเสียงเบาขณะส่งมัลย์แบ่งพวงที่ทำเสร็จล่วงหน้ามาจาก
ที่บ้านแล้วให้คนที่มาร่วมงานเลือกซื้อ เดือนเต็มสั่งให้เธอกับรินตาช่วยกัน
เตรียมมาขายด้วยราวๆ สามสิบพวง ซึ่งพริบตาเดียวก็ขายไปได้มากกว่าครึ่ง
แล้ว

“ยายเคยเห็นตอนยังสาวๆ น่ะ” เดือนเต็มทำท่าหนัก “แถวบ้านเรามี
นักเรียนนาฏศิลป์อยู่คนหนึ่ง รำสวยเชียวละ สมัยนั้นยายเดินผ่านหน้าบ้าน
เขา เคยเห็นซ้อมรำกับกริชอยู่”

“แถวบ้านเรามีนักเรียนนาฏศิลป์ด้วย? แบ่งไม่เห็นเคยรู้เลย”

“จะรู้ได้ยังไงกันล่ะ ก็เขาตายไปตั้งแต่ก่อนเราเกิดเป็นยี่สิบสามสิบปี
ทำไมจะ ถ้าเขายังอยู่จะขอไปเรียนรำหรือไงอี”

เดือนเต็มกระซิบในขณะทีวิวัฒน์ทำหน้าเหย

“ไม่ไหวละคะ เรื่องร้องๆ รำๆ แบ่งเป็นกับเขาเสียที่ไหนกัน คุณยาย
ก็รู้”

เธอจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ตั้งวงและจับมือรำประกอบเพลงลอยกระทง
คือสมัยอนุบาล และเธอก็รำได้แย่ที่สุดอีกด้วย เรียกได้ว่าไม่ถูกโรคกับการ
รำไทยใดๆ ทั้งสิ้น หลายนๆ คนเข้าใจว่าเธอทำเครื่องหอมและร้อยมัลย์ได้
ก็น่าจะรำได้ ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดอย่างมหันต์ทีเดียว

“อ๊วย นางรำแต่งตัวสวยเชียว”

รินตาชี้ไปทางยกพื้นเตี้ยๆ ที่อยู่ด้านหน้าเวทีด้วยสายตาดิ้นเต้น เมื่อ

เห็นนางรำแต่งกายแบบชาวยุโรปเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

“เนื่องจากการรำตราแบบเหล่าหรือรำกริซตรานั้นยาวมาก เริ่มตั้งแต่อาบน้ำแต่งตัวเตรียมพร้อมที่จะทำพิธีแบบลาไปจนถึงรำลาญาติและผู้เป็นที่รัก แต่ด้วยเรามีเวลาจำกัด เราจึงต้องตัดทอนออกบ้างนะคะ ซึ่งการแสดงชุดนี้เราได้รับความอนุเคราะห์จากกองการสังคีตกรมศิลปากร ขอเสียงปรบมือต่างๆ ให้การแสดงชุดตราแบบเหล่าด้วยค่ะ”

เสียงปรบมือกระหึ่มก้องโถงจัดงานดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงดนตรีแหลมสูงที่บาดลึกเข้าไปในหัวใจของคนฟัง วิวัฒนาชะงักมือที่กำลังเอื้อมไปหยิบมาลัยแบ่งพวงให้ลูกค้าแล้วหันไปมองนางรำหน้าหวานด้วยดวงตาแต้ระริก

เพลงนี้...เธอเคยได้ยินเพลงนี้ แต่...จะเป็นไปได้ยังไงกันเล่า...

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัวแรงราวจะโลดออกมานอกอก เมื่อได้ยินเสียงระนาดบรรเลงทำนองหวานปนเศร้ามาจนถึงจังหวะหนึ่ง ร่างกายของเธอก็เหมือนสูญเสียการควบคุมไปเสียเฉยๆ เธอรู้สึกหุ้้อตาลาย ในอกร้อนวูบวาบจนกลั่นออกมาเป็นหยาดน้ำตาเอ่อคลอคล่องจักษุทั้งสองข้าง

อึดอั้น อึดอัด และทรมาน!

แค้น...แค้นเหลือเกิน!

“แบ่ง นั้นจะไปไหนลูก”

เดือนเต็มอำปากค้างเมื่อเห็นหลานสาวปล่อยมาลัยในมือให้ร่วงหล่นลงพื้นแล้วหืดกายขึ้นยืน สองเท้าเปล่าเปลือยเดินตรงไปยังหน้ายกพื้นที่เป็นเวทีการแสดง แล้วคุกเข่าลงเพื่อรอจังหวะเสียงปี่ที่ดังโหยหวานบาดลึกเข้าไปในอก เธอทำท่าคล้ายกับว่ามีกริซเหน็บอยู่ที่ชายพกด้านหน้าก่อนจะวางกริซในจินตนาการลงบนพื้นเบื้องหน้า แล้วเริ่มรำรำไปตามจังหวะอย่างชดช้อยและงดงามที่สุดท่ามกลางความตกตะลึงของผู้เป็นยายและรีนตา

“คุณยายคะ น้องแบ่ง...น้องแบ่งกำลังทำอะไร...”

ที่น่าตกใจมากไปกว่านั้นก็คือ วิธัณณารำได้สวยชนิดที่นางรำตัวจริงทางด้านหลังต้องอวยแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!

“ยายเด็กนั้นทำอะไร ไปลากตัวออกมาสิ เร็วเข้า!”

พิธีชารับกระซิบสิ่งทึ่มงาน แต่ทุกคนทำเพียงยืหนึ่ง ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกเมื่อเหล่าผู้ชมที่อยู่รอบด้านพากันปรบมือเกรียวกราวด้วยคิดว่าคงเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง หลายต่อหลายคนพากันหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบันทึกภาพและถ่ายวิดีโออย่างตื่นเต้น

“แต่...แต่คุณลิซ่าคะ แขนง่าจะเข้าใจว่าเป็นการแสดงไปแล้วละคะ ถ้าเข้าไปลากน้องเขาออกมาตอนนี้แล้วน้องเขาตื่นโวยวายจะเป็นเรื่องเอานะคะ”

“แล้วจะปล่อยให้มันรำอยู่แบบนั้นนะเธอ บ้าหรือเปล่า!”

พิธีชาทบรวงกรีด เธอหันไปหาบิดาที่นั่งอยู่บนเวทีเพื่อขอความช่วยเหลือ ทว่าท่านกลับมองตรงไปยังหญิงสาวที่กำลังรำรำไปตามจังหวะดนตรีที่เริ่มกระชั้นขึ้นด้วยแวตาทกตะลึงแถมประหลาดใจ เมื่อหันไปมองมหาสมุทรก็เห็นเขารั้วชัตเตอร์เก็บภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ยั้ง แน่ละว่าเขาฆ่าแต่สนใจแม่เด็กนั้นจนไม่รู้สึกลึกเลยว่าคนจัดงานอย่างพิธีชากำลังจะอาละวาดอยู่แล้ว!

“คิด...คิดในแง่ดี น้องเขาก็รำสวยดีนะคะคุณลิซ่า” ทึ่มงานสาวยิ้มเจื่อน “ถึง...ถึงท่าจะต่างจากนางรำของเราอยู่บ้าง แต่...แต่ก็โอเคอยู่”

แม้จะรำเพลงเดียวกัน ทว่าท่ารำและรายละเอียดปลีกย่อยของท่ากลับมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง เหมือน...มาจากคนละสำนักกันอย่างไรรออย่างนั้น

“โอเคบ้า โอเคบออะไร ไม่เห็นหน้านางรำของกองสังกัดหรือไงว่ากำลังไม่พอใจอยู่ เห็นไหม เก็บสีหน้าไม่อยู่แล้ว!”

นางรำผู้แสนสง่างามมีสีหน้าจืดเจื่อนอย่างเห็นได้ชัด ขนาดแต่งองค์

ทรงเครื่องครบชุดเพียงนั้น แต่กลับไม่ได้รับความสนใจจากคนรอบข้าง
เท่ากับสาวสวยที่จู่ๆ ก็โผล่มาขโมยซีนต่อหน้าต่อตาสักนิด!

“คุณยายคะ ทำยังไงดี นี่มันเกิดอะไรขึ้น ตางไปหมดแล้ว” รินตา
หันไปหาเดือนเต็มที่นั่งอึ้งทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน นี่ไม่ใช่ ‘อาการแปลก
ประหลาด’ ที่เคยเกิดขึ้นกับวิอันณาเป็นประจำ แต่หนักกว่าเดิม! “หรือ...
หรือมันจะเป็นอาการพ้ออย่างที่คุณยายพูดกันคะ แบบ...ผีสิงน้องแป้ง...”

“อย่าพูดเหลวไหลหน่อยเลยแม่ตา!”

เดือนเต็มผลจากทุกสิ่งทุกอย่างแล้วสาวทำไปหาหลานสาว ใบหน้า
ของวิอันณาดงามและแสนเศร้า แลคนักที่ดวงตาของเธอแข็งกร้าวในแบบ
ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เรียวปากอ้มเต็มเริ่มขยับเปล่งเสียงร้องออกมาอย่าง
โพละและทำให้ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นขนลุกเกรียว

“...ครั้นครบคำรบสามรอบ
บนบอบน้อมองค์ลงกราบไหว้
จึงชักเอากริชฎาไฉน
มาทูนไว้เหนือเกล้าเมาฬี
กันแสงพลางทางสมาลาธิกรณ์
ภูธรได้เคื่องบพศรี
ด้วยกายกรรมแลวจี
ขออย่ามีเวราผูกพัน
ประการหนึ่งซึ่งข้าสุจริต
สู้ตายมิได้คิดบิดผัน
เดชะความสัตย์ของข้านั้น
แม้ทรงธรรมจะตกไปในแห่งใด
ขอให้ได้พบสมประสงค์
บำเรอบาทบงสุ์จึงได้

ให้ร่วมสุขร่วมทุกข์ร่วมภัย

อย่าให้รู้โรคราคลาคลา...”

มหาสมุทรยีนึง หัวใจของเขาคล้ายถูกมือลึกลับบีบรัดจนปวดแปลบ เขาเข้าใจบทกลอนยากๆ ทั้งหมดนั้นได้อย่างไรไม่รู้ รู้แต่เข้าใจและเจ็บปวดไปกับทุกถ้อยคำ เขาเคยได้ยินกลอนนี้มาก่อน ไม่ใช่จากผู้เป็นย่า แต่ได้ยินจากที่ไหนสักแห่งเมื่อนานมาแล้ว บางทีอาจนาน...กว่าชั่วอายุชัยในปัจจุบันของเขาเสียอีก

“บ้าแล้ว...”

ชายหนุ่มสลัดความคิดเลื่อนเปื้อนออกไปจากสมอง ดวงตาจับจ้องไปยังร่างแนบเนียนที่ทำท่าเหมือนกำลังกวัดแกว่งกรีซในมือเพื่อปลิดชีวิตตนแล้วเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นอันไม่รู้ที่มาอยู่ลึกๆ ในอก ในห้วงความคิดปรากฏภาพกรีซเป็นเลือดสีแดงจางขึ้นมาพร้อมๆ กับความร้อนของเปลวเพลิงที่พวยพุ่งขึ้นมารอบด้าน เมื่อเห็นหญิงสาวเงือกกรีซขึ้นสุดมือ หัวใจของเขาก็กระตุกวาบ

“อย่า!”

มหาสมุทรร้องห้ามออกไปโดยไม่รู้ตัว ก่อนที่ร่างกายจะยับไปเบื้องหน้า ในจังหวะที่วี่อันฉับพลันมาสบประสานสายตากับเขาพอดี ก่อนที่เธอจะเสียการทรงตัวล้มลงในอ้อมแขนของเขา

“ยายแบ่ง!” เตือนเต็มร้องเสียงหลง

“...ครั้นเสร็จตั้งสัตย์อธิษฐาน

เขามาลย์กราบงามสามท่า

เห็นเพลิงพลุ่งรุ่งโรจน์โชติณา

ก็แบหลาใจเนาในอัครี...”

เสียงของหญิงสาวเบาหวิวราวลมพัด ทว่ามหาสมุทรกลับได้ยินชัดทุกถ้อยคำ ดวงตาที่เอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตามองเขาอย่างปวดร้าวก่อนจะค่อยๆ

หรือลงจนเปิดสนิทเมื่อเจ้าตัวหมดสติไป

“คุณครับ...นี่คุณ”

“มาร์คคะ”

พิธีกรรีบสาวเท้าปรี๊ดเข้าไปห้ามหาสมุทร แต่เขากลับถอดสายคล้องกล้องออกจากคอแล้วส่งกล้องให้เธอถือไว้ ก่อนจะตัวร่างนุ่มนวลขึ้นอุ้มแนบอกท่ามกลางเสียงพุดตบซิบของผู้คนรอบด้าน

“หน่วยพยาบาลไปทางไหนลิซ่า”

“อะ...เอ่อ...หน่วยพยาบาล ไป...ไปทางนั้น”

ชายหนุ่มก้าวไปยังทิศที่อีกฝ่ายชี้โดยไม่รอให้เธอพูดจบด้วยซ้ำ เขาระดับร่างในวงแขนแน่นซ้า ความรู้สึกคุ้นเคยอันน่าพิศวงอุ่มวาบเข้าไปถึงหัวใจ อุ๋น...จนร้อน ไม่สิ...ปวดเสียบปวดร้อนต่างหาก!

ไวก่ความคิด เขารีบก้มลงมองไปยังอกด้านซ้ายบริเวณที่ปลายนิ้วมือของหญิงสาวแตะอยู่ จึงเห็นว่าเกิดรอยไหม้จนเสี้ยวยึดของเขาเป็นรูปตามนิ้วมือของเธอถึงห้ารอย!

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

๒

แม่ดอกจำปี (๒)

มหาสมุทรวางร่างบอบบางลงบนเตียงพยาบาลด้วยความรู้สึก
สับสนอยู่ลึกๆ ในอก เนื้อตัวอ่อนปวกเปียกของคนไร้สติที่เพิ่งหลุดพ้นจาก
อ้อมแขนไปยังคงทิ้งไอร้อนผ่าวติดตรึงอยู่ตามผิวกาย เหมือนเธอยังคงคู้ตัว
แนบแผงอกเขาอยู่เช่นนั้นไม่ได้ห่างหายไปไหน

“คุณผู้ชายช่วยถอยจากเตียงด้วยค่ะ”

หนึ่งในพยาบาลประจำห้องปรี่เข้ามากั้นตัวชายหนุ่มออกไป ในขณะที่
ที่อีกคนหันไปมองเขาแล้วเบิกตากว้าง

“ตายแล้ว นั่นคุณเป็นแผลนี่คะ มาทางนี้คะ เดี่ยวฉันจะทำแผลให้”

“แผล?”

มหาสมุทรทำหน้างุนงงขณะก้มลงมองตามสายตาของพยาบาลไปยัง
อกด้านซ้ายของตนเอง ก่อนจะพบว่ารอยไหม้บนเสื้อยืดเมื่อครู่กินลึกไปถึง
ผิวหนังของเขาจนเป็นรอยบวมแดงน่ากลัว เห็นได้ชัดว่าเป็นรอยนิ้วมืออย่าง
แน่นอน! คิดถึงตรงนี้ เขาก็เงยหน้าขึ้นมองคนที่นอนสลบไสลอยู่บนเตียง
อีกครา ก่อนจะต้องเบือนหน้าไปทางอื่นเมื่อเห็นว่าพยาบาลสองคนกำลัง

ช่วยกันคลายเสื้อผ้าของหญิงสาวออกอย่างรีบเร่ง

“นี่คุณ เชิญทางนี้ค่ะ”

เสียงเรียกของพยาบาลคนเดิมเรียกชายหนุ่มให้ออกจากภวังค์ความคิดอันสับสนวุ่นวาย เขายิ้มรับแล้วเดินตามอีกฝ่ายไปหนึ่งที่เก้าอี้ทรงกลมไม่มีพนักที่อยู่มุมห้องอย่างว่าง่าย เขาพึงแผ่นดินหลังกับผนังห้อง ดวงตายังคงจับจ้องไปยังคนบนเตียงอย่างไม่วางตา

“ไม่ต้องเป็นห่วงแฟนขนาดนั้นหรอกค่ะ เดี่ยวอาการก็ดีขึ้น” พยาบาลสาวอมยิ้มเมื่อเห็นชายหนุ่มคอยมองแต่หญิงสาวบนเตียงผู้ป่วยแทบตลอดเวลา

มหาสมุทรเล็กคึกซ์ขึ้นนิดๆ แล้วคลี่ยิ้มอ่อนโยน ไม่ตอบรับ ไม่ปฏิเสธ อือฮี้ แฟนก็แฟน...

เขายกไหล่เบาๆ แล้วรูดเสื้อยืดออกทางศีรษะเพื่อให้พยาบาลได้ทำแผล แต่ไม่นึกเลยว่าท่อนบนเปลือยเปล่าของตนจะทำเอาคนที่อยู่ตรงหน้ามองตาก้างและพลอยทำให้พยาบาลอีกสองคนที่กำลังปฐมพยาบาลคนเป็นลมหมดสติหันมามองเขากันเป็นตาเดียว

อือหือ...ซ่อนรูปจริงเชียว

ไม่น่าเชื่อว่ายามถอดเสื้อแล้ว พ่อหนุ่มหน้าหวานคนนี้จะดูกำยำผิดหูผิดตา ไหล่กว้าง แผลอกหนึบแน่น แถมยังมีกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยงาม แม้จะไม่คมชัดเท่าพวกหนุ่มๆ บ้าฟิตเนสสมัยนี้ แต่ทำให้เขาดูไม่ต่างจากรูปสลักหินอ่อนในพิพิธภัณฑ์เลยสักนิด

“ยายแบ่ง!”

เสียงร้องแหบโหยดังขึ้นพร้อมกับบานประตูที่ถูกผลักให้เปิดออก เดือนเต็มพุงปราดไปยังเตียงผู้ป่วยที่วิอันฉานนอนอยู่อย่างร่อนรน ทว่าพยาบาลที่มีอายุมากที่สุดก็รีบปราดเข้าไปขวางไว้

“คุณพยาบาลคะ นั่น...นั่นหลานฉัน”

“ยังเข้ามาไม่ได้นะคะ ญาติไปรอข้างนอกก่อน”

แม้สีหน้าจะยิ้มแย้ม แต่น้ำเสียงซึ่งขึงในแบบที่คนฟังต้องยอมจำนน กระนั้นก็ยังคงยืนละล้าละลังอยู่ตรงนั้นไม่ยอมขยับไปไหน

“ว้าย ตาเถน!” รื่นตาที่วิ่งตามมาติดๆ ทำตาโตเป็นไข่ห่านเมื่อเห็นว่า ตากล้องหนุ่มที่เป็นคนอุ้มวิธณามาที่หน่วยพยาบาลนั่งถอดเสื้ออยู่ท่ามมุมห้อง “คุณยายขา ดูนั่นค่ะ”

“นี่มันใช้เวลาจะมาชี้ให้ฉันดูผู้ชายโหม แม่ตา!” เดือนเต็มเอ็ดเข้าให้

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะคุณยายขา” รื่นตาโน้มตัวไปกระซิบข้างหู “ที่อกค่ะ คุณยาย รอยที่อก”

ผู้สูงวัยกว่ากวาดตามองตามปลายนิ้วของรินตาไปอย่างรวดเร็ว เนื้อตัวชาวบเมื่อเห็นรอยมือบนอกข้างซ้ายของชายหนุ่มชัดเจน ผิวหนังบริเวณนั้นบวมและเป็นสีแดงเข้มคล้ายถูกถ่านร้อนจัดนาบจนพอง เดือนเต็มหันไปสบตาลูกศิษย์เอกด้วยแวตาดำเนินระริก

เป็นเรื่องแล้ว...

“กรี๊ด!”

เสียงร้องของพยาบาลที่ยืนอยู่ข้างเตียงดึงความสนใจของทุกคนให้กลับไปยังเตียงผู้ป่วยทันที พูก็ได้ฝ่ามือของหญิงสาวติดไฟลุกไหม้เป็นสีแดงฉานสร้างความตกตะลึงให้แก่เจ้าของดวงตาทูทุกคู่ที่เห็นเหตุการณ์อย่างที่สุด มหาสมุทรเป็นคนแรกที่ตั้งสติได้ เขากะระโจนเข้าไปซ้อนตัววิธณาร้อนขึ้นมา กอดไว้อย่างไม่ลังเลขณะที่พยาบาลคนอื่นๆ ถอยจากเตียงด้วยความหวาดกลัว รื่นตาปรีเข้าไปหยิบเหยือกน้ำที่อยู่ข้างเตียงมาดัดไฟซึ่งดับมอดอย่างง่ายดายเหลือเชื่อ แต่สิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มประหลาดใจที่สุดคือไอร้อนระอุที่แผ่ชานออกมาจากร่างในอ้อมแขนต่างหาก

ร้อน...ประหนึ่งเธอเป็นต้นกำเนิดของเปลวเพลิงเมื่อครู่!

“เกิด...อะไรขึ้น ไฟ...ไฟลุกได้อย่างไร”

เหล่าพยาบาลหันไปมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ ต่างคนต่างสายติริระอย่างจนปัญญา

มหาสมุทรก้มลงมองมือของหญิงสาวแล้วก็นิ่งอึ้งไป แม้ชายสไบจะมีรอยไหม้จางๆ แต่ผิวบริเวณมือของเธอกลับยังคงขาวเนียนละเอียด ไม่มีแม้แต่รอยเขม่าสีดำที่เล็กที่สุดด้วยซ้ำไป แต่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน เขาเห็นกับตาชัดๆ ว่าเปลวเพลิงนั้นลุกขึ้นบนฟูกใต้มือเธอจริงๆ อย่างน้อยเธอก็น่าจะมီးร่องรอยของบาดแผลพุพองบ้างไม่ใช่หรือ

“ตายๆๆ แล้วไฟลวกน้องผู้หญิงหรือเปล่าคะนั้น”

แม้จะยังหาสาเหตุของการเกิดเพลิงไหม้ไม่ได้ แต่สัญญาตญาณของคนเป็นพยาบาลก็สั่งให้พวกเธอปราดเข้าไปดูคนป่วยที่ยังไม่ได้สติก่อนเป็นอันดับแรก

“คิดว่าไม่ครับ น่าจะปลอดภัยดี”

มหาสมุทรหันไปสบตากับเดือนเต็มและรินดาที่ทำหน้าอึหลักอึเหลือ น่าแปลกที่ทั้งสองคนหวั่นเรื่อง ‘ไฟ’ มากกว่าอาการของสาวน้อยในอ้อมแขนเขาเสียอีก แม้จะรู้สึกได้ถึงความผิดปกติมากมายหลายเรื่อง แต่ชายหนุ่มกลับเลือกเก็บงำความสงสัยใคร่รู้ไว้ใต้สีหน้าสงบนิ่ง แล้วอุ้มหญิงสาวไปวางไว้บนเตียงอีกหลังหนึ่งเพื่อให้พยาบาลดูอาการ

“คุณยายคะ...”

รินดาสะกิดเดือนเต็มที่หันมาส่งสายตาเป็นเชิงปรามไม่ให้พูด จากนั้นจึงเดินตรงไปหามหาสมุทรที่ยืนดูความวุ่นวายทั้งหมดด้วยแวตาสงบนิ่ง ยากคาดเดาถึงความรู้สึก

“ขอบคุณคุณมากนะคะที่ช่วยหลานยายไว้” เดือนเต็มเลื่อนสายตาจากใบหน้าสวยหวานเกินชายมายังรอยไหม้ที่อกของเธอ ในดวงตาคายแววกังวลอย่างไม่ปิดบัง “ยายต้องขอโทษที่หลานยายทำให้คุณต้องมาพลอยบาดเจ็บไปด้วย ถ้าคุณไปหาหมอแล้วมีคำรักษาพยาบาลเพิ่มเติมยังไง บอก

ยายได้เลยนะคะ ยายยินดีซดใช้ให้”

“เรื่องเล็กน้อยครับคุณยาย แค่นี้พลนิดหน่อย ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ไม่ต้องคิดมากหรอกครับ”

ชายหนุ่มยิ้มตอบอย่างสุภาพนุ่มนวล แต่กลับยังทำให้ผู้สูงวัยกว่าเป็นกังวล เห็นได้ชัดว่าเขาแสรังทำเป็น ‘ไม่รู้’ ว่าเกิดอะไรขึ้นทั้งที่หน้าจะเห็นเต็มสองตา แถมยังตีหน้ายิ้มแย้มไม่แสดงอาการตื่นตกใจอย่างที่ควรเป็นอีกด้วย ‘ไม่รู้’ ว่าขวัญกล้าเกินมนุษย์ปกติหรือเพราะมี ‘จุดประสงค์อื่น’ แอบแฝงอยู่กันแน่

“ผมไม่ใช่พวกที่ชอบพูดเรื่องที่ไม่ควรพูด คุณยายสบายใจได้”

ประโยคหลังเขากดเสียงลงต่ำพอให้ได้ยินกันสองคน เดือนเต็มเงยหน้าขึ้นมองเขาทันควัน รู้สึกเหมือนหนูผาดไป

“เอ๊ะ...”

“ผมขอตัวไปทำแผลก่อนนะครับคุณยาย” มหาสมุทรค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม ก่อนจะเดินไปหาพยาบาลที่กวักมือเรียกเขาอยู่

เดือนเต็มมองตามแผ่นหลังเปลือยเปล่าของเขาไปด้วยความรู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก หากเขาไววายหรือแสดงท่าที่ตึงกลัวกับเรื่องที่เกิดขึ้นให้เห็นสักนิดนางก็คงสบายใจกว่านี้ แต่เขากลับนิ่งมาก...นิ่งเหมือนห้องน้ำใสเย็นและสงบราบเรียบจนไม่อาจคะเนความลึกที่ถูกการหักเหของแสงลวงตาไว้ได้ คนแบบนี้จะว่าน่ากลัวก็น่ากลัว ทว่ารอยยิ้มและกิริยามารยาทเหมือนคนได้รับการอบรมมาดีของเขาทำให้เดือนเต็มอดชื่นชมไม่ได้ อีกทั้งคำพูดที่นิ่งคั่นกลายๆ ของเขากลับทำให้นางเชื่อมั่นว่าเขาหมายความว่าตามทีพูดทุกคำ

ช่างเป็นชายหนุ่มที่แปลกประหลาดเสียจริง...

“ฟังหมดแล้วงานฉัน”

พริษาเดินกระแทกส้นรองเท้าสูงปรี๊ดไปตามทางเดิน หลังเกิดเหตุ โกลาหลกลางพิธีเปิดงานอัตลักษณ์สยาม เธอต้องวิ่งรูงัฏฐานการณ์ให้กลับเข้ารูปเข้ารอยอยู่เกือบสามสิบนาที มีหน้าซำยังต้องอยู่ดูแลเรื่องพิธีการ และคอยต้อนรับแขกหรือพร้อมๆ กับบิดาอีกพักใหญ่ กว่าจะเสร็จสิ้นทุกอย่างก็ใช้เวลาทั้งหมดชั่วโมงครึ่ง แต่ถึงกระนั้นแขกในงานทุกคนก็เอาแต่พูดถึงแม่เด็กที่ชื่อวิวัฒน์กันไม่ขาดปาก แทบไม่มีใครสนใจเลยว่างานในวันนี้เกี่ยวกับอะไร กระทั่งกระจอกข่าวทั้งหลายก็สนใจใคร่รู้เรื่องของเด็กนั้นไม่จบไม่สิ้น เขาได้เลยว่าอีกเดี๋ยวตามสื่อโซเชียลลงมีเรื่องของวิวัฒน์ว่อนไปหมด รวมไปถึงตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่เหลืออยู่น้อยนิดไม่กี่ฉบับบนแผงหนังสือด้วย

หนึ่งเด็คนั้นขโมยซีนกันอย่างหน้าด้านที่สุด!

“มาร์ค!” หญิงสาวเบิกตากว้างเมื่อเห็นเจ้าของร่างสูงกำลังยืนสวมเสื้อยืดแขนสั้นแทนที่จะเป็นเสื้อยัดสีเทาตัวเดิมอยู่ที่หน้าหน่วยพยาบาล แถมบนอกยังมีผ้าพันแผลสีขาวพันรอบให้เห็นเด่นชัด “เกิดอะไรขึ้น คุณบาดเจ็บหรือ”

“โดนไฟลวกนิดหน่อย”

มหาสมุทรยิ้มให้คนที่สาวทำกึ่งเดินกึ่งวิ่งตรงมาหาตนเอง แล้วเริ่มติดกระดุมเสื้อตัวโคร่งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไฟลวก!” พริษาหน้าตื่น “เดี๋ยวนะ โดนไฟลวกได้ยังไง คุณแค่อุ้มคนเป็นลมมาที่หน่วยพยาบาลไม่ใช่หรอคะ แล้ว...แล้วโดนไฟลวกตอนไหน แล้วทำไมไม่มีใครบอกลิซ่าเลย”

หญิงสาวหันไปมองทีมงานสองคนที่ยืนตัวเกร็งอยู่ตรงนั้นด้วยแววตาดุตัน

“ผมเห็นคุณกำลังวิ่งรูงัฏฐานอยู่ ก็เลยบอกทีมงานเองนั่นละว่าไม่ต้องบอก

คุณจะได้ไม่ต้องเป็นกังวล” มหาสมุทรรีบตัดบทด้วยไม่ยอมให้ทีมงานถูกตำหนิ “นี่ต้องขอบคุณน้องๆ เขาด้วยซ้ำที่เป็นธุระช่วยไปซื้อเสื้อเชิ้ตมาให้ผมใส่”

“แล้วเสื้อยืดคุณไปไหนคะ อย่าบอกนะว่าถูกไฟไหม้ไปหมดแล้ว” ดวงตาคู้งามมองปลายนิ้วยาวที่กำลังไล่ติดกระดุมมาจนถึงเม็ดสุดท้ายด้วยความรู้สึกเหมือนจะหมดความอดทนไปเสียเดี๋ยวนั้น ห่วงเขาก็แสนห่วง แต่ก็โหมเหวี่ยงใจเย็นเป็นน้ำของเขาด้วยในเวลาเดียวกัน...คนอะไร ชอบตีหน้าเฉยเมยเหมือนไม่รู้จักร้อนาร้อนใจกับเรื่องใดๆ ลักนิต! “ตกลงมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมคุณถึงถูกไฟลวกได้ อย่าบอกนะว่ายายเด็กนั้นจุดไฟใส่คุณ”

“นั่นสิ ผมก็สงสัยอยู่”

สงสัยว่า ‘จุดไฟ’ ด้วยวิธีไหนกันหนอ

“หา ยายเด็กนั้นจุดไฟใส่คุณจริงๆ เหนอ!”

“นี่เชื่อด้วยเหอ ผมล้อเล่นนา คนเป็นลมไม่ได้สติจะจุดไฟใส่ผมได้ยังไงกันเล่าลิซ่า เป็นคุณละว่าไปอย่าง” มหาสมุทรหัวเราะกลบเกลื่อนอย่างเป็นธรรมชาติจนคนฟังต้องค้อนขยับให้อย่างขุ่นเคืองใจ “พอดีเกิดไฟไหม้ในหน่วยพยาบาล ผมช่วยเขาดับไฟก็เลยโดนไฟลวก แผลเล็กน้อยไม่ใหญ่โตอะไรหรอก คุณก็อย่าทำเป็นเรื่องใหญ่ไปเลย”

ชายหนุ่มถือว่าการที่เล่าความจริงเพียงเสี้ยวเดียว ต่อให้เรื่องที่เสริมแต่งเข้าไปผสมกันไม่ใช่เรื่องจริงก็ไม่เห็นว่าโกหกแต่อย่างใด และเรื่องจริงส่วนเดียวที่มีก็คือไฟไหม้นั่นละ

“ไฟไหม้ในหน่วยพยาบาล? ตายแล้ว! แล้วมีใครเป็นอะไรไหม” ในสมองของออร์แกโนเซอร์สาวมีแต่เรื่องของการรับผิดชอบความเสียหายกับชดเชยเงินให้คนเจ็บผุดขึ้นมาเต็มไปหมด “เอ๊ะ...แล้วไฟไหม้ได้ยังไงกันคะ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน” มหาสมุทรยกไหล่ “โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บนอกจากผม ไม่อย่างนั้นเจ้าของงานอย่างคุณโดนฟ้องอ่วมแน่ เอ...หรือผม

ควรจะฟ้องคุณตี จะได้รวยอี้อ่าไปตลอดชาติ ไม่ต้องทำงานแล้ว”

“ยังจะพูดเล่นอีก ไม่ขำนะคะ คุณรวยจนไม่รู้จะรวยยังไงแล้ว จะมา
คำความกับลิซ่าทำไม” พิริษาหยิกแขนคนช่างกระเซ้าหมั่นเข้าให้ “แล้ว
แม่เด็ก...เอ่อ...ลิซ่าหมายถึงเด็กคนนั้นเป็นยังไงบ้างคะ บาดเจ็บหรือเปล่า”

คำถามฟังคล้ายห่วงใย ทั้งที่จริงแล้วเจ้าตัวกลั้วว่าจะมีเรื่องยุ่งยาก
ตามมาเพิ่มต่างหาก หญิงสาวกวาดตามองผ่านไหล่ของชายหนุ่มไปทางด้าน
หลังก็เห็นเพียงเงาบุปผาของพยาบาลสองหรือสามคนผ่านช่องกระจก
บนบานประตูเท่านั้น

“คุณยายเขาพากลับไปแล้วละ”

อย่างเร่งด่วนเสียด้วย...

มหาสมุทรยิ้มเยือกเย็น ท่าทางริบร้อนของเดือนเต็มกับรืนตายังไม่
สะดุดใจเขาเท่ากับใบหน้าขาวซีดของสาวน้อยคนนั้น ท้นที่ที่พื้นคืบคลานสติและ
พูดคุยกับผู้นับยายอยู่สองสามประโยค สีหน้าที่ย่ำแย่อยู่แล้วของเธอยิ่ง
เผือดลงจนแทบไร้สีเลือด โดยเฉพาะยามที่ดวงตาคมหวานของเธอมอง
มายังผ้าพันแผลบนอกเขา ดวงตาคู้งามล้นไหวอย่างลับสนระคนตื่นกลัว
เธอทำท่าคล้ายจะพูดอะไรบางอย่างกับเขา แต่แล้วก็เลือกที่จะม้มริมฝีปาก
แน่นแล้วปล่อยให้ผู้หญิงอีกคนที่มากับยายของเธอประคองออกจากห้องไป
อย่างเร่งร้อนเหมือนกำลังหนีอะไรสักอย่าง

เหลือไว้ก็แต่...

ชายหนุ่มหลุบตามองดอกจำปีกลีบซ้ำที่เขาซ่อนไว้ในอุ้งมือ ตอนที่เขา
อุ้มเธอเป็นครั้งที่สอง เจ้าดอกไม้ที่เขาเพิ่งรู้จักเป็นครั้งแรกดอกนี้ก็ร่วงหล่น
จากเรือนผมนุ่มลื่นของเธอมาอยู่ในมือเขา กลิ่นของมันหอมหวานเสียจนเขา
ไม่อาจตัดใจปล่อยทิ้งไปได้

“กลับไปแล้ว?” พิริษามวดคิ้วแล้วหันไปหาทีมงานที่ยืนอยู่ด้านข้าง
“ก่อเรื่องขนาดนั้นแล้วกลับไปเลยโดยไม่ขอโทษกันสักคำเนี่ยะ บ้าหรือ

เปล่า”

“คือ...คืออย่างนี้ค่ะคุณลิซ่า คุณยายเดือนบอกว่าป็นห่วงน้องแบ่ง
อยากจะทำไปให้คุณหมอตรวจอย่างละเอียดที่โรงพยาบาลก็เลยขออนุญาต
กลับไปก่อน แต่ให้พี่อีกคนคอยดูแลที่บูทค่ะ แกยังบอกอีกว่าจะจัดคนมา
สาธิตทุกวันจนกว่าจะจบงานค่ะ”

เมื่อฟังจบ สีหน้าที่เริ่มบึ้งตึงของพิริษาก็คลายลง แม้จะโกรธเรื่องที่
เกิดขึ้นเพียงใด แต่จะห้ามไม่ให้เดือนเต็มพาคณปวยไปโรงพยาบาลก็คงดู
ใจไม่ไ้ระกำเกินไปหน่อย

“แกขอโทษที่มงานแล้วนะคะ” อีกคนรีบกล่าวเสริม “แเกเห็นคุณลิซ่า
กำลังวิ่ง่วนเลยบอกว่าจะเข้ามาขอโทษคุณลิซ่าอย่างเป็นทางการอีกทีวันหลัง
ค่ะ”

“เออ ช่างเถอะ บอกให้แกพาหลานไปเช็กประสาทจะดีกว่า” ในใจของ
หญิงสาวเต็มไปด้วยคำสบถยาวเหยียดที่ไม่กล้าพูดต่อหน้ามหาสมุทร “แล้ว
นี่คุณจะให้ลิซ่าพาไปให้หมอที่โรงพยาบาลเช็กดูอีกที่ไหมคะมาร์ค”

“เด็กคนนั้นชื่อแป้งเธอ”

แทนที่จะตอบรับความห่วงใยของพิริษา มหาสมุทรกลับถามถึงหญิง
สาวอีกคนที่เธอกำลังซังน้ำหน้า เป็นผลให้ดวงหน้าสวยเฉี่ยวงอ้งำทันตา แต่
เขาก็แสร้งทำเป็นไม่เห็น

“ใช่ค่ะ อีกเดี๋ยวงได้รู้จักชื่อแป้ง วิธณณกันทั้งไซเซียลละ คอยดู
นะคะ ไม่เกินเย็นนี้คงมีคนไปออกข่าวว่าอาวุธโบราณของคุณพ่อมีผีสิงจน
ได้ เด็กคนนั้นถึงได้ลุกขึ้นมาว่าบ้าบออะไรไม่รู้”

“วี-อาน-นา? ชื่อภาษาสเปนเธอ”

เขาเคยลงคลาสเรียนภาษาสเปนสมัยไฮสกูล แม้จะร้างไปนานมาก
แล้ว แต่ยังพอจำชื่อสาว ๆ ละตินตาคมได้อยู่บ้างละน่า ดูเหมือนวีอานนาจะ
เปล่าว่า...มีชีวิตชีวาสินะ

“วิวัฒน์คะ ไม่ใช่วีอานนา เด็กนั้นเป็นคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์นะคะ ไม่ใช่ชาวสเปนที่คุณเคยกังวลเสียหน่อย” พิริษาแทบขมอารมณ์หงุดหงิดไม่อยู่เมื่อเห็นอีกฝ่ายสนใจแม่ตัวก่อเรื่องจนออกนอกหน้าถึงเพียงนี้ “ไม่เอาแล้ว ไม่คุยเรื่องปวดหัวดีกว่าคะ เอาเป็นว่าลิซ่าจะแคนเซลดินเนอร์กับคุณพ่อเย็นนี้แล้วไปส่งมาร์คที่คอนโดก่อนก็แล้วกัน คุณจะได้พักผ่อนด้วยอ้อ เดี่ยวแวะกลับไปในงานหน่อยนะคะ จะได้ไปเอากล้องให้คุณด้วย”

เป็นอีกครั้งที่มหาสมุทรจะไม่ได้พบปะพูดคุยกับบิดาของเธออย่างเป็นทางการ ดูท่าทางดวงคงไม่สมพงศ์กันจริงๆ เสียด้วยถึงคลาดกันไปคลาดกันมาแบบนี้

“ผมกลับเองได้ คุณไม่ต้องห่วงผมหรอก ลิซ่า ผมขอรบกวนคุณเรื่องอื่นดีกว่า”

“เรื่องอื่น? เรื่องอะไรคะ”

รอยยิ้มหวานฉ่ำของมหาสมุทรทำเอาพิริซาสั่งหทัยใจแปลกๆ ซอบกล...ไม่เอาน่า อย่างนะ ขออย่าให้ใช้อย่างที่คิดเลย

“เรื่องเด็กคนนั้น...วิวัฒน์” ดวงตาของชายหนุ่มเป็นประกายวิบวับ เขากำดอกรำพึงในเมื่อไฉไลลวมๆ “ผมอยากถ่ายรูปเขา”

“น้องแบ่งกลับแล้วเหอะคะคุณยาย”

รีนตาชะโงกหน้าตามเดือนเต็มที่กำลังเดินลงบันไดมา แล้วยกแก้วน้ำเย็นผสมน้ำยาอุทัยมาวางไว้บนโต๊ะรับแขกอย่างประจบประแจง

“กลับแล้ว” ผู้สูงวัยหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟาบุหนังทรงโบราณอย่างอ่อนแรง “แล้วนี่กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ งานเรียบร้อยดีใช่ไหม”

“กลับมาสักพักแล้วคะคุณยาย ที่งานก็เรียบร้อยดี” รีนตานั่งพับเพียบแต่ลงกับพื้นแล้วยื่นมือมานวดขาเดือนเต็มอย่างเออออเอออ

“แล้วเจ้าของงานเขาต่อว่าเรื่อง...ที่เกิดขึ้นหรือเปล่า”

สีหน้าของหญิงชราอ่อนล้า แหวตาวูบไหวเปี่ยมไปด้วยความกังวล ล้ำลึก

“ทีมงานไม่ได้ต่อว่าอะไรนะคะ มีแต่เดินมาถามว่าอาการน้องแป้งเป็นยังไงบ้าง แล้วก็...” รื่นตาเว้นช่วงนิดหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่ออย่างลำบากใจ “แขกในงานคะ มาถามไม่หยุดเลยว่าน้องแป้งเป็นใครมาจากไหน เรียนนาฏศิลป์หรือเปล่าถึงได้... ร่ำรวยขนาดนั้น”

“จ้ะเธอ” เดือนเต็มพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แล้วหยิบแก้วน้ำขึ้นมาจิบ กลืนสมนไพรอ่อนๆ ช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นบ้าง

“คุณยายขา” รื่นตาลากเสียงยาว มือขยับลิ้นของเดือนเต็มย៉ำๆ แบบที่เจ้าตัวชอบ “น้องแป้งร่ำไม่เป็นนี่คะ ขนาดร่ำวันลอยกระทงสมัยประถมยังคร่อมจังหวะเลย แล้วทำไมถึงร่ำยากๆ แบบสาๆ อะไรรุ่นได้ จะว่าแอบไปเรียนก็ไม่น่าเป็นไปได้ ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเสร็จก็นั่งเรือตรงกลับบ้านทุกวัน แถมยังเรียนทำเครื่องหอมกับคุณยายอีก จะเอาเวลาที่ไหนไปเรียนร่ำ”

“เขาเรียกตรสาเบเหลาจ๊ะ แม่ตา” เดือนเต็มพูดแก้ให้ด้วยน้ำเสียงเนือยๆ “เรื่องนั้นฉันก็จนปัญญาจะรู้ได้ ยายแป้งเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าร่ำไปได้ยังไง”

“น้องแป้งบอกว่าไม่รู้เธอคะ” มือที่กำลังบีบนิ้วตึง “แต่ทำร่ำเยอะมากนะคะคุณยาย ร่ำสวยกว่านางรำบนเวทีอีก”

“ยายแป้งบอกว่าตอนได้ยินเสียงเพลงอยู่ๆ ก็วูบไป จากนั้นก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลย จนมาพื่นที่หน่วยพยาบาลนั่นละ” เดือนเต็มทอดถอนใจอย่างหนักหน่วง “ฉันว่าเรื่องนี้มันมีอะไรแปลกๆ พิกล”

ทั้งที่เคยคิดว่าคงไม่มีอะไรพิสดารกว่าที่เป็นอยู่นี้อีกแล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายก็มีจนได้

“หรือว่าน้องแป้งจะถูกผีสิงคะคุณยาย!” อยู่ๆ รื่นตาก็ร้องเสียงดัง

ก่อนจะเหลียวซ้ายแลขวาว่างหวาดระแวง “ต้องใช้แน่ๆ เลย ในงานมีแต่พวกอาวุธโบราณทั้งนั้น น้องแบ่งอาจจะดวงตกพอดีก็เลยถูกผีเข้า นิมนต์หลวงตามารดน้ำมนต์ปัดล้างความดีใหม่ละ เพื่อว่าผีจะตามมาที่บ้าน”

หญิงสาวทำท่าชนลูกชนพอง แต่อีกครู่ต่อมาก็ถูกหยิกต้นแขนจนร้องโอดโอย

“เหลวไหลกันใหญ่แล้วหล่อน ถ้าผีจะสิงจริงๆ ยายแบ่งคงโดนผีบรรพบุรุษบ้านเราสิงมานานแล้วกระมัง บ้านหลังนี้อายุเก่าแก่เกือบร้อยปี มีคนแก่คนเฒ่าตายไม่รู้เท่าไร ว่ากันตามจริงแล้วน่ากลัวกว่าเสียอีก”

เดือนเต็มส่ายหน้าอย่างระอาใจ นางอาศัยอยู่ในชุมชนศาลเจ้าที่บางระมาดนี้มาตั้งแต่ยังเด็ก จนแม่แต่งงานมีครอบครัวแล้วก็ไม่เคยย้ายถิ่นฐานไปไหน หลังจากสูญเสียทั้งสามี ลูกสาว และลูกเขยไปจนหมด นางก็ปักหลักเลี้ยงดูหลานสาวเพียงคนเดียวที่เฝ้าตลอด เรือนไม้ริมคลองบางระมาดแห่งนี้จึงเต็มไปด้วยความหลังและกลิ่นอายของบุคคลอันเป็นที่รักเสมอมา สำหรับนางแล้วการโอบล้อมตนเองด้วยกลิ่นอายชนิดนี้ถือเป็นความสุขอย่างหนึ่ง อย่างน้อย...ก็ได้ระลึกถึงอดีตอันแสนหวานที่ไม่อาจหวนคืน

“อัยย คุณยายขา ผีคุณตาคุณทวดไม่ทำร้ายลูกหลานหรอกค่ะ มีแต่จะมาให้โชคให้ลาภเสียมากกว่า แบบเลขท้ายสามตัวตรงๆ ใจคะ”

ใช้ว่ารีนตาไม่รู้ประวัติความเป็นมาของบ้านที่ตนอาศัยอยู่มาเกือบก่อนชีวิต แต่ด้วยชินเสียแล้วจึงไม่เคยนึกกลัว มีหน้าซำยังแอบเอาแบ่งเด็กโรยเสาเอกของบ้านแล้วใช้น้ำภูหาเลขบ่อยๆ จนถูกเดือนเต็มเอ็ดเป็นประจำว่าทำให้บ้านสกปรกเลอะเทอะ...ว่าก็ว่าเถอะ ตั้งแต่ลงทุนขุดภูเลขมาจนนิ้วด้าน ยังไม่เคยถูกหวยเลยสักครั้ง ทั้งบนดินใต้ดิน สงสัยผีบ้านผีเรือนจะไม่รักแฮะ

“ว่าเข้าไปนั่น เดี่ยวคืนนี้คุณตาก็มาหาหรอก” เดือนเต็มเงยหน้าขึ้น

มองรูปสามีผู้ล่วงลับในกรอบติดผนัง ความอาลัยอาวรณ์ที่เคยกัดกินหัวใจ จางหายไปนานแล้ว เหลือเพียงความคิดถึงที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่มีมอง ใบหน้าเปื้อนยิ้มของเขา “บางทีเรื่องที่เกิดขึ้นกับยายแบ่งวันนี้อาจจะเป็น ‘สัญญา’ ที่หลวงพ่อกเคยว่าไว้ก็ได้”

“สัญญาแบบเดียวกับ ‘เรื่องนั้น’ นะหรือคะ”

รินตาเอ่ยเสียงเบา เวลาคุณยายพูดถึงคุณตาที่ไร เธอรู้สึกเย็นหลังคอ วาบๆ ทุกทีไป แม้ท่านจะจากไปนานนับสิบปี แต่ความดุดันเฉียบขาด เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ยังประทับแน่นอยู่ในความทรงจำไม่รู้เลือน รินตาเคย คิดเอาเองว่าคนดูขนาดนี้ หากตายไปเป็นผีคงเหี้ยนพิลึกละ และเพราะกลัวว่าจะถูกหลอกเอานี่ละ เธอถึงได้กราบหมอนสวดมนต์ทุกคืนไม่เคยขาด

“จำที่หลวงพ่อกท่านเคยสอนได้ไหม สัญญาแปลว่าจำได้ หมายถึง ทั้ง รูปเสียงกลิ่นรส แม้แต่อารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในห้วงความคิด เหล่านั้นทั้งหมดก็คือสัญญา เราสามารถระลึกย้อนกลับไปยัง ‘สัญญา’ ใน อดีต ไปได้เรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด บางคนที่จิตแกร่งกล้าเป็นเลิศจะนึก ย้อนไปได้จนถึง ‘สัญญา’ ในชาติเก่าก่อนเลยทีเดียว”

“แหม ยากจังค่ะคุณยาย” รินตาเกาศีรษะเกรกๆ “ถ้าแปลเป็นภาษา ง่ายๆ ก็คือระลึกความทรงจำในชาติก่อนได้ใช่ไหมคะ”

“ทำนองนั้น จำเก่งเหมือนกันนี่เรา” เตือนเต็มพยักหน้า “ว่ากันว่าดวง วิญญาณของมนุษย์เราเหมือนแผ่นดิสก์สำหรับบันทึกข้อมูล ทุกกรรมหรือ การกระทำ ไม่ว่าจะเกิดจากกาย วาจา หรือใจ จะถูกบันทึกไว้ในวิญญาณ ทั้งสิ้น ฉะนั้นไม่ว่าจะเวียนว่ายตายเกิดไปอีกกี่ภพกี่ชาติ ความทรงจำที่ได้ทำ ในชาติก่อนก็ไม่เคยลบเลือนหายไปไหน แต่ที่นึกเรื่องชาติก่อนไม่ได้เพราะ จิตไม่แกร่งพอที่จะนึกย้อนไป บุญกรรมอะไรที่ทำไว้ก็นึกกันไม่ออกหรอก”

“แต่ตัวว่านึกไม่ออกก็ตีนะคะ ไม่อย่างนั้นคงรันทมนานดู สมมุติสามี ชาติที่แล้วของตามาเกิดเป็น แบรด พิตต์ ในชาตินี้ ตามจะต้องตามไปหึงหวง

เมียของเขาทุกคนแน่ๆ”

“สมมุติอะไรให้มันดูเป็นไปได้น้อยเออะหล่อน” เดือนเต็มหมั่นไล่คนที่ฉีกยิ้มยิงฟันเกือบครบสามสิบสองซี่อย่างระอาใจแกมขบขัน “ไอ้คนเคยรักกันเป็นผัวเมียกันชาติที่แล้วจดจำกันได้ ยังไม่รู้ว่าวายเท่าคนที่เคยทำหั้นเป็นศัตรูกันหรือ กิดดูสิว่าจะไกลหาขนาดไหนถ้าคนที่เคยฆ่ากันในอดีตชาติเผชิญหน้ากันแล้วจำเรื่องบาดหมางครั้งเก่าได้ ไม่ใคร่กี่ใครคงต้องตายกันไปข้างนั้นละ สองชาติก่อนเธอฆ่าฉัน ชาตินี้ฉันจะฆ่าเธอคืนบ้าง รับรองว่าแผ่นดินลูกเป็นไฟเชียวละ”

“จริงด้วย ตากี่มัวแต่นึกถึงเรื่องผู้ชายจนลืมคิดเรื่องนี้เลยละ ถ้าเป็นอย่างที่คุณยายว่า จำเรื่องชาติที่แล้วไม่ได้นับว่าดีที่สุด”

“ถึงสมองจดจำไม่ได้ แต่วิญญาณไม่เคยลืมหรือกะแม่ตา ลัญญาอาจไม่ได้มาในรูปแบบของการระลึกชาติ แต่อาจเป็นอะไรแปลกๆ ที่ติดตัวมาก็ได้”

“แปลกๆ แบบของน้องเป้งใช่ไหมคะ”

แปลกชนิดที่ไม่อาจหาคำอธิบายสมเหตุสมผลได้ตามหลักวิทยาศาสตร์เสียด้วย!

“ใช่” หญิงสูงวัยระบายลมหายใจยาว รู้สึกดี๊ๆ อยู่นอก “ทำรำดรสาแบบเหล่านี้วันนี้ก็อาจใช้ด้วย”

“คุณยายจะบอกว่าชาติที่แล้วน้องเป้งเป็นนางรำหรือคะ ถ้าอย่างนั้นก็อาจจะรำได้ตั้งนานแล้วสิคะ นี่แต่ไหนแต่ไรมา น้องเป้งรำไม่ได้เลยนะคะ อย่าว่าแต่จับนิ้วเลย จะก้าวให้ตรงจังหวะยังยาก”

รีนตาารู้ดีกว่าใครว่า นอกจากหลานสาวของคุณยายเดือนเต็มมีความสามารถเรื่องระบำรำฟ้อนอยู่ในระดับดีดลบดีแล้ว ยังร้องเพลงเพี้ยนเข้าชั้นหายนะอีกด้วย

“เรื่องนั้นฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน คงต้องรอให้หลวงพ่อกลับมาจากแสง

บุญที่อินเดียเสียก่อน แล้วค่อยปรึกษาท่านอีกทีว่าจะทำอะไรได้บ้าง” สีหน้าของเดือนเต็มฟ่องชัดว่ากำลังหนักใจเพียงใด “ท่านเป็นคนเดียวที่ให้คำตอบเรื่องนี้แก่เราได้”

“หลวงตานะหลวงตา ดันไม่อยู่ช่วงนี้พอดีเสียด้วย ไม่อย่างนั้นก็คงช่วยน้องแบ่งได้เหมือนเมื่อตอนเด็กๆ”

‘เรื่อง’ แปลกประหลาดพิสดารของวิวัฒนาเริ่มต้นครั้งแรกเมื่อเธออายุได้ราวสามขวบ และเกือบทำลายชีวิตเธอและคนรอบข้างจนพินาศย่อยยับ หากไม่ได้ ‘หลวงตาภิรม’ ช่วยเหลือ วิวัฒนาอาจไม่มีโอกาสได้เติบโตเป็นผู้เป็นคนเช่นนี้เป็นแน่

“ตอนนี้น้องแบ่งกลายเป็นข่าวดังไปแล้วนะคะคุณยาย มีคนโพสต์คลิปที่น้องแบ่งรำเต็มอินเทอร์เนตเลย”

“ระหว่างนี้คงต้องให้ยายแบ่งเก็บตัวอยู่ในบ้านไปก่อน อย่าเพิ่งให้ไปมหาวิทยาลัย แล้วถ้ามีใครมาถามก็ไม่ต้องบอกอะไรทั้งนั้น ปิดปากให้สนิทเข้าใจไหม รอหลวงพ่อกลับมาจากอินเดียแล้วค่อยว่ากัน”

“รับรองว่าตาจะรู้ดชิปปากให้สนิทเลยคะคุณยาย” รินตาทำท่ารู้ดชิปล็อกกุญแจแล้วโยนลูกกุญแจทิ้ง “ว่าแต่น้องแบ่งเถอะคะ จะยอมหยุดเรียนหรือเปล่า เห็นบ่นว่าอยากจบไวๆ เรียนปีสุดท้ายแล้วด้วย”

“ไม่ยอมก็ต้องยอม เรื่องนี้อาจจะใหญ่ร้ายแรงกว่าที่เราเห็นก็ได้”

เดือนเต็มเหลือบมองไปทางบันไดชั้นชั้นสองด้วยความรู้สึกเป็นห่วงหลานรักจับใจ

“ร้ายแรง? หมายถึงน้องแบ่งจะโดนนักข่าวรังควานเพราะเรื่องวันนี้หรือคะ”

“รู้ไหมว่าทำไมพระเกจิอาจารย์ทั้งหลายถึงไม่ค่อยอยากจะระลึกชาติกัน”

หญิงชราไม่ตอบคำถามของรินตา แต่ถามกลับด้วยคำถามที่เกือบจะ

เป็นเหมือนคนละเรื่องกันจนเจ้าตัวทำหน้างุนงง

“ก็คงกลัวว่านายเหมือนที่คุณยายบอกมั้งคะ เดี่ยวเจอศัตรูเก่าก็ตาม
ฆ่าแกงกันไม่จบไม่สิ้น”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอก พระเกจิหลายท่านนั่งสมาธิระลึกชาติเพื่อตั้งบุญ
เก่าที่เคยทำเอาไว้ในชาติภพเก่าๆ ขึ้นมาเกือบหนเส้นทางสูญนิพพานในชาตินี้
แต่ในขณะที่เกี่ยวบุญเก่าขึ้นมา ก็เกี่ยวกรรมเก่าขึ้นมาด้วย เวรกรรมเก่าๆ
ที่เคยทำไว้มันก็ย้อนกลับขึ้นมาเร็วกว่าที่คิด เจ้ากรรมนายเวรก็อาจจะกลับ
มาเจอกันเร็วขึ้นด้วย”

“เจ้ากรรมนายเวร?”

“ใช่ เจ้ากรรมนายเวร” ดวงตาของเดือนเต็มสั่นไหวเมื่อนึกถึง
เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันนี้ “บางทีนี่อาจเป็นสิ่งที่เบื่อบบนลิขิตมาแล้ว
ก็ได้ว่าต้องเกิด หรือไม่ก็...มีเทวดาองค์ไหนสักองค์แก้งหมุ่นวงล้อของ
ชะตากรรมก็เป็นได้”

วงล้อแห่งชะตากรรมเมื่อเริ่มหมุนแล้วย่อมไม่อาจย้อนกลับคืน!

๓

สีแดงของดอกดาหลา

ร้อน...

มหาสมุทรค่อยๆ ย่นกายขึ้นนั่งช้าๆ ศีรษะถูกความง่วงงุนถ่วงจนหนักอึ้ง ไอเย็นเฉียบจากเครื่องปรับอากาศกระทบกายที่อนอนเปลี่ยนแปลอยู่เป็นระยะ แต่เหงื่อก็พากลับไหลเปียกชุ่มแผ่นหลังประหนึ่งกำลังยืนอยู่กลางแดดจ้าทั้งที่เป็นเวลาเที่ยงคืนเศษแล้ว ชายหนุ่มสะบัดศีรษะแรงๆ สองสามครั้งเพื่อเรียกสติ กระโหลกศีรษะที่โอบล้อมร่างกายไว้ทำให้เขารู้สึกคอแห้งเป็นผองจนต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ

หิวน้ำ...

ภาพของขวดน้ำแร่ฝรั่งเศสเย็นเฉียบที่แช่อยู่ในตู้เย็นลอยแวบเข้ามาในสมองพร้อมกับอาการปวดเสียวปวดร้อนบางเบาบนอกข้างซ้าย ชายหนุ่มยกมือขึ้นสัมผัสผ้าพันแผลที่พันรอบอกพลงกัมลงไปดู แล้วก็ต้องชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นรอยเปื้อนสีดำติดกับสีขาวของผ้า คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันอย่างประหลาดใจในขณะที่ดวงตากะพริบถี่ๆ เพื่อปรับโฟกัสภาพให้แสงสีส้มสลัวของโคมไฟให้ชัดขึ้น

นี่รอยอะไร...

มหาสมุทรยกมือทั้งสองข้างขึ้นดูก็พบว่าบนปลายนิ้วมีคราบผงสีดำ และน้ำตาลสีเปียติดอยู่เกือบทุกนิ้ว โดยเฉพาะบนนิ้วมือด้านซ้าย เขาไม่ต้องปล่อยให้ความงุนงงเกาะกุมความคิดอยู่นาน เพียงเบนสายตาไปรอบๆ ตัว ก็พบกับคำตอบเป็นกระดาศหน้าสลิปแผ่นหล่นเกลื่อนกล่นอยู่ตามพื้นและโซฟาพนักงูักสีน้ำตาลอ่อน กระดาศเหล่านั้นเป็นกระดาศสมุดโน้ตแบบไม่มีเส้น บริเวณขอบของแต่ละแผ่นเป็นรอยขาดขยุกขยิกคล้ายถูกฉีกออกจากต้นขั้วลวกๆ ด้วยความเร็ว สิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มถึงกับนั่งอึ้งเหมือนถูกผีหลอกกลางดึกคือรูปสเก็ตซ์ที่อยู่บนนั้น...รูปสาวน้อยที่ผากรอยไหม้เอาไว้บนอกเขา

รูปของวิอัณณา!

ไ้เท่าความคิด มหาสมุทรรวบรวมกระดาศที่กระจัดกระจายอยู่รอบตัว ขึ้นมาพินิจพิจารณาทีละแผ่นอย่างละเอียดถี่ถ้วน เส้นสายสีดำและสีน้ำตาลที่ก่อรูปขึ้นมาเป็นโครงหน้าสวยซึ่งของสาวน้อยในความทรงจำของเขานั้นเรียบง่าย ทว่าเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา ลายเส้นหนักแน่นคมชัดแสดงถึงความมั่นใจและทักษะทางด้านศิลปะยอดเยี่ยม ซึ่งต้องใช้เวลาสะสมบ่มเพาะมาช้านาน

คำถามคือใครเป็นคนวาดกันเล่า...

เขา? บ้าแน่ จะเป็นไปได้ยังไงกัน ก็เขาวาดรูปไม่เป็นเสียหน่อย

แม้หลักฐานจะปรากฏให้เห็นชัดเจน แต่สมองส่วนที่เป็นเหตุเป็นผลก็ค้านทันควัน...จริงอยู่เขาเป็นช่างภาพที่ใครต่อใครชื่นชมเรื่องการวางองค์ประกอบของรูปและการสื่ออารมณ์ ทว่าเขาไม่มีหัวทางด้านการวาดภาพเลย แม้แต่นิดเดียว ตอนเด็กๆ ครูเคยสั่งให้วาดรูปสัตว์เลี้ยงแสนรักเป็นการบ้าน เขายังวาดเสียเจ้านิกก็ พูเติลทอยตัวน้อยของมารดากลายเป็นหนูแฮมสเตอร์ไปอย่างน่าสังเวชที่สุด แล้วจะเป็นคนสเก็ตซ์ภาพสวยงามถึงเพียงนี้ได้

อย่างไร

มหาสมุทรมองเลยไปบนโต๊ะรับแขกที่มีข้าวของวางระเกะระกะเต็มไปหมดอย่างประหลาดใจ บนโต๊ะกระจกนั้นมีสมุดโน้ตที่ถูกฉีกกระดาษด้านในออกไปหลายสิบแผ่นเปิดกางทิ้งไว้ ข้างๆ กันมีดินสอสีพาสเทลเก๋เก๋ซึ่งมีอยู่ไม่กี่สีกับมีดพกผลไม้คมกริบวางอยู่ เศษไม้และผงสีกระจัดกระจายไปทั่วห้องชุดว่ามีคนเหลาดินสอเพื่อใช้วาดภาพ ตัวดินสอสีมีคุณภาพไม่ดีนัก สีจึงหลุดร่วงเต็มไปหมด และนั่นคือคำตอบว่าทำไมมือเขาถึงเปื้อนผงสี ถัดไปอีกนิดเป็นแลปท็อปที่เปิดค้างไว้ บนหน้าจอมีรูปสาวน้อยตาาคมสวมชุดไทยสีชมพูหวานปรากฏอยู่

ชายหนุ่มจำได้รางๆ ว่า หลังจากกินอาหารเย็นแล้ว เขาก็นั่งดูรูปถ่ายจากงานอัตลักษณ์สยามไปเรื่อยๆ แต่จำไม่ได้ว่าผล็อยหลับคาโซฟาไปตั้งแต่เมื่อใด รู้ตัวอีกทีบนโต๊ะที่เคยเป็นระเบียบเรียบร้อยก็มีสภาพอย่างที่เขาเห็นไปแล้ว แล้วเขาก็ไม่มีความทรงจำใดๆ ว่าตนเองเป็นคนวาดรูปทั้งหลายตรงหน้านี้ด้วยซ้ำ

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่...

มหาสมุทรเสยผมไปด้านหลังเร็วๆ ดวงตาจับจ้องไปที่ดวงหน้าสวยเด่นราวจันทร์วันเพ็ญของหญิงสาวบนจอแลปท็อปสลับกับรูปวาดด้วยความรู้สึกสับสน ในห้องนี้ไม่มีใครอื่นอีกแล้วนอกจากเขา อีกทั้งมือไม้ก็เปื้อนผงสีเต็มไปหมด ย่อมเป็นเขาแน่ที่สเก็ทซ์ภาพแสนสวยพวกนี้ออกมา...แต่วาดได้อย่างไร ตอนไหน ทำไมถึงไม่รู้สึกรู้ตัว เขาก็มืดแปดด้าน ระหว่างที่พลิกกระดาษในมือทีละแผ่น คำถามอีกข้อก็ผุดขึ้นมาในสมอง...ทำไมเขาถึงได้วาดแต่ภาพของวิธณิกันเล่า

เขายอมรับว่าเธอเป็นสาวน้อยที่น่าสนใจมาก แต่ไม่น่าจะทำให้เขาถึงขนาดละเมอลุกขึ้นมาวาดภาพเธอเป็นสิบๆ ภาพเช่นนี้ได้แน่ แถมแต่ละภาพยังสวยงามเสียจนน่าจะเป็นภาพสเก็ทซ์ของศิลปินเอก ไม่ใช่คนที่วาดงูให้

กลายเป็นไส้เดือนได้อย่างเขาเลยจริงๆ เขาเป็นช่างภาพ ไม่ใช่จิตรกร หากเขาสนใจเธอก็ควรใช้กล้องเก็บรูปเธอ ไม่ใช่คว่ำกระดากับดินสอสีโง่ๆ มาวาดรูปเธอแบบนี้

ดวงตาวาวเรียวล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันงามมองไปบนสมุด ก็เห็นดอกจำปีกลีบสีขาวอยู่บนหน้ากระดาษ เมื่อเขาหยิบสมุดขึ้นมาดูใกล้ๆ จึงเห็นว่ามีความพิถีพิถันไม่เสร็จ แน่แน่นอนแบบยังคงเป็นวิวัฒนาการเดิมที่แตกต่างออกไปคือเป็นภาพพอร์เทรตในระยะใกล้ จึงเห็นรายละเอียดของเครื่องหน้าของเธออย่างชัดเจน ทั้งจุก คิ้ว ปาก คาง ทุกอย่างล้วนสอดรับกันอย่างเหมาะเจาะลงตัว เว้นแต่ดวงตาข้างในที่ทอประกายกว้างดุจดัง ทำให้โครงหน้าที่ดูสงบเยือกเย็นของเธอดูเหมือนน้ำแข็งที่ก่อเปลวไฟอันร้อนแรงไว้ภายใน

สีแดง...

จู่ๆ มือของมหาสมุทรก็เอื้อมไปหยิบดินสอพาสเทลสีแดงมาขีดเขียนลงไปบนกระดาษโดยอัตโนมัติ เขาแต้มสีแดงไปบนพวงแก้มและริมฝีปากของสาวน้อยในภาพจนเธอดูเหมือนมีชีวิตชีวาขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ จากนั้นมือที่เคลื่อนไหววามมีชีวิตจิตใจเป็นของตนเองก็เริ่มวาดดอกไม้บางชนิดเป็นฉากด้านหลังของภาพอย่างรวดเร็วและคล่องแคล่วจนเขาอดตื่นตะลึงไม่ได้ ภาพดอกไม้ชนิดนั้นปรากฏขึ้นในห้วงความคิดตลอดเวลาและถูกถ่ายทอดลงบนกระดาษจนเป็นรูปเป็นร่างในระยะเวลาอันสั้น เขารู้จักดอกไม้ชนิดนี้ เพราะเป็นดอกไม้ที่คุ้นเคยของเขาชอบ รูปร่างอันเป็นเอกลักษณ์และกลีบดอกโค้งมนประหนึ่งเปลวเพลิงที่กำลังเริงระบำไปตามสายลมเช่นนี้จะเป็นดอกไม้ชนิดใดไปไม่ได้...

Torch Ginger ดอกดาหลา

มหาสมุทรไม่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ และไม่เคยตกใจกับอะไรง่ายๆ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นอยู่กับเขาตอนนี้ช่างเหลือเชื่อจนเขาไม่รู้ว่าจะหาคำอธิบายที่

สมเหตุสมผลมารองรับได้อย่างไร ในระหว่างที่มือของเขายังไม่ยอมหยุด ขยับ สมอของเขากลับพยายามประมวลผลอย่างหนักหน่วง

น้ำมันแปลกมากเกินไปแล้ว...

วิธึณณกับเปลวเพลิงปริศนา...รอยแผลที่เธอฝากไว้...ดอกจำปี และ
ตอนนี้ดอกดาหลากับภาพวาดพวกนี้...

กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์มือถือดังกังวานในความเงียบงัน ทำเอาชายหนุ่มสะดุ้ง
สุดตัวแล้วปล่อยดินสอสีหลุดจากมือ หัวใจของเขาเต้นรัวแรง เหงื่อเม็ดโต
ไหลจากหน้าผากลงมาตามคางและลำคอ กระทั่งแผ่นหลังยังเปียกชุ่มเสีย
จนเขารู้สึกได้ เมื่อก้มลงดูภาพวาดก็เห็นว่ามันเสร็จสมบูรณ์แล้ว ใบหน้างาม
ซึ่งของหญิงสาวลอยเด่นขึ้นมาจากหมู่มวลดอกดาหลาเบื้องหลังประหนึ่งเธอ
กำลังตกอยู่ท่ามกลางกองเพลิงสีแดงฉานร้อนแรง พร้อมเผาไหม้ทุกสิ่งทุก
อย่างที่ดวงตามกถาของเธอจับจ้องให้มอดไหม้เป็นจุณ!

กริ่ง...

โทรศัพท์ที่มหาสมุทรปล่อยให้มันเงียบเสียงไปเองตื่นเร้าขึ้นอีกครั้ง
อย่างไม่ยอมแพ้ เขาเบนสายตาไปยังหน้าจอที่สว่างวาบแจ้งเตือนว่ามีสาย
เรียกเข้าครู่หนึ่ง เมื่อเห็นชื่อ ‘ลิซ่า’ ที่เขabanทักไว้ก็ได้แต่ระบายลมหายใจ
ยาว

“ครับ ลิซ่า”

เขากดรับแล้วกรอกเสียงแหบโหยไปตามสาย ปลายสายนิ่งไปครู่หนึ่ง
ก่อนจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจ

“ตายจริง นีลิซ่ากวนเวลานอนของมาร์คหรือเปล่าคะ ลิซ่าแค่จะเตือน
ให้กินยาตามเวลาด้วย จะได้หายไวๆ”

“ไม่หอรอกครับ ผมเพิ่งตื่นพอดี” เขาพยายามควบคุมเสียงของตน
ไม่ให้สั่น สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นพิสดารเกินกว่าที่สมอส่วนที่เป็นเหตุเป็นผล

ของเขาจะรับไหว แต่เขาไม่อยากให้คนอื่นรู้ด้วยกลัวจะถูกหาว่าบ้า “กำลังจะกินยาเลย ขอขอบคุณนะครับที่โทร. มาปลุก”

มหาสมุทรรู้ว่าพิริษาหวังดี แต่บางครั้งก็ออกจะเจ้ากี้เจ้าการชีวิตส่วนตัวของเขาเกินไปหน่อยจนน่ารำคาญ เขารักอิสระและไม่เคยชินกับความห่วงใยชนิดนี้ของหญิงสาวเท่าใดนัก

“ยังเจ็บแผลอยู่ไหมคะ เห็นพยาบาลเล่าว่าแผลคุณใหญ่เหมือนกัน น่ากลัวจะอักเสบหรือติดเชื้อ ควรไปให้หมอที่โรงพยาบาลดูอีกที ถ้ายังงัฟรงนี้ลิซ่าไปรับคุณช่วงสายๆ ดีไหมคะ ลิซ่ารู้จักคุณหมอที่เก่งมากอยู่คนหนึ่ง เขา...”

“ผมโอเคครับลิซ่า” ชายหนุ่มตัดบทด้วยน้ำเสียงสุภาพ พลังก้มลงมองผ้าพันแผลที่มีรอยสีเปื้อนกระดำกระด่างด้วยความรู้สึกลึกซึ้งไม่ออกบอกไม่ถูก “คุณไม่ต้องห่วงผมหรอก แผลไม่ได้ใหญ่โตอะไร เป็นแค่รอยไหม้เล็กๆ เท่านั้นเอง อีกสองสามวันก็หาย”

“เลิกแค่ไหนลิซ่าก็ห่วงอยู่ดีค่ะ ดุชิ คุณต้องมาเจ็บตัวเพราะเด็กคนนั้นแท้ๆ เสีย”

“ไปโทษเขาไม่ได้หรอก ถ้าจะผิดก็ผิดที่ผม ผมเป็นคนไปช่วยเขาเอง เขาไม่ได้ร้องขอให้ผมช่วยสักนิด”

“มาร์คก็เป็นเสียแบบนี้ ใจดีต่อทุกคนไปเสียหมด เคยได้ยินไหมคะ ใจดีมากไปจะลำบากตัวเองทีหลัง”

มหาสมุทรฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้มเนือยๆ เขาแส้งทำเป็นไม่ได้ยินกระแสแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจที่เจืออยู่ในน้ำเสียงของคู่สนทนา

“ลำบากเพราะสาวสวยนี้ผมชอบนะ”

“แต่ยงัก็จะลำบากเพราะสาวสวยของคุณไปอีกพักใหญ่สมใจละ” พริษาเดินเสียงลอดไรรพอย่างหงุดหงิดใจเป็นที่สุด “ลิซ่าให้คนติดต่อกับคุณยายของเด็กคนนั้นแล้วนะคะ บอกว่าคุณอยากถ่ายรูปหลานสาวแก่มาก

แก่งไม่ตกลง แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธเสียทีเดียว แกบอกให้คุณลองไปคุยกัน
ดูก่อนว่ารับเงื่อนไขของแกได้หรือเปล่า”

“บอกคุณยายไปเลยว่าผมยอมรับเงื่อนไขทุกอย่าง หรือถ้ามีเรื่อง
ค่าตัวนางแบบด้วย ผมก็พร้อมจ่ายตามจำนวนที่เรียก”

คำตอบของเขาทำเอาหญิงสาวที่อยู่ปลายสายหนึ่งอึ้งไป นี่เขาไม่แม้แต่
จะหยุดคิดสักวินาทีเลยหรืออย่างไร น่าหมั่นไส้นัก!

“เดี๋ยวก่อนพ่อโรเมโอ คุณยังโม้รู้เลยด้วยซ้ำนะคะว่าเงื่อนไขของคุณ
ยายเดือนเต็มมีอะไรบ้าง อย่าเพิ่งรีบตกลงสิ เกิดแกแกล้งเรียกค่าตัวแพง
หุ้จะทำยังไง”

“ก็จ่าย” สองคำสั้น ง่าย แต่ทำเอาคนฟังแทบเต้นร่าแล้วร้องกรี๊ดๆ
อย่างโกรธกริ้ว “ทุกอย่างในโลกนี้มีราคาต่างวดของมันอยู่แล้วสิคะ ถูกหรือ
แพงขึ้นอยู่กับว่าคนจ่ายเต็มใจจะจ่ายไหมก็เท่านั้น แล้วผมก็เต็มใจจ่าย”

ไม่ว่าเท่าไร มหาสมุทรก็พร้อมจ่าย หากมันจะเป็นใบเบิกทางไปสู่
คำตอบของเรื่องประหลาดทั้งหมดที่เกิดขึ้นได้ เรื่องพิลึกพิลั่นพวกนี้เริ่มต้น
จากวิธัณณา ฉะนั้นเธอก็น่าจะเป็นคนเดียวที่คลายความสงสัยของเขาได้
อย่างหมดจด

“เด็กคนนี้นี่เสน่ห์แรงน่าดู ทั้งคุณ ทั้งคุณพ่อ สนใจกันจนออกนอก
หน้าเชียว” พิริษาทำเสียงสูงขึ้นจุกๆเช่นทุกครั้งที่ชอบทำยามหงุดหงิด

“หือ? คุณพ่อคุณก็สนใจวิธัณณาด้วยหรอ”

มหาสมุทรเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ อย่างประหลาดใจ เขาลากปลายนิ้วไปบน
ใบหน้าของสาวน้อยในภาพวาดด้วยความรู้สึกหวงแหนนิดๆ ไม่รู้ทำไมเขา
จึงรู้สึกเช่นนี้กับคนที่เพิ่งพบหน้ากันได้หนอ

“สนใจมากเลยละคะ แต่คงคนละแบบกับคุณแน่” หญิงสาวอด
ประศดประชันเขาไม่ได้ “ท่านดูไม่ค่อยพอใจเท่าไร ที่ยายน้องเป้งของคุณ
ทำงานพังแทบไม่เป็นท่า ไม่มีใครสนใจงานวันนี้เลย มีแต่คนพูดถึงเรื่องที่

เด็กคนนั้นรำตราเบหฺลา พวกสื่อมวลชนก็เล่นแต่ขำขันไม่เลิก บางสื่อใส่ความว่าเราจัดฉากเพื่อเรียกกระแสด้วยนะคะ เสียชื่อเสียงหมดเลย”

ที่จริง...บิดาของเธอไม่ได้แสดงท่าทีไม่พอใจเรื่องที่เกิดขึ้นเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม ท่านกลับดูยิ่งไปและสั่งให้ลูกน้องหาประวัติความเป็นมาของวิธัณณามาให้เป็นการเร่งด่วน

“น้องแป้งของผม...แหม ชอบจัง” เขาหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ทำเอาคนฟังทำเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ “แล้วคุณพ่อคุณคิดจะดำเนินการทางกฎหมายกับทางน้องแป้งของผมหรือเปล่า”

“อ๊วย คุณพ่อท่านไม่รังเกียจเด็กหฺรอกคะ ต่อให้เด็กมาทำมารยาใส่ต่อหน้าต่อตา ก็เถอะ” พิริษาเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพราะวิธัณณาอยากเด่นอยากดัง ก็เลยลุกขึ้นมาทำเป็นผีเข้าแล้วรื้อหน้าสื่อมวลชนและผู้คนนักร้อยชีวิต “ที่เรียกน้องแป้งของผมนี่คือยอมรับแล้วใช่ไหมคะว่าคุณชอบเด็กคนนั้นจริงๆ”

“ผมอยากได้นางแบบที่อิมเมจตรงกับงาน ซึ่ง ‘น้องแป้งของผม’ ก็ตรงพอดี ดีมานด์กับซัพพลายตรงกันแบบนี้ ผมแฮปปี้นะ”

“แต่ลิซ่าไม่แฮปปี้เลย เลือกรุ่นอื่นแทนไม่ได้หรอคะ” หญิงสาวทำเสียงกระแงกระงอด “เด็กนั้นทำงานลิซ่าพังและทะเลาะไปหมด ดูซิ แทนที่คุณจะปลอบลิซ่าบ้าง ที่ไหนได้ สนใจแต่เรื่องเด็กนั้นเสียอย่างนั้น”

“ถ้าผมเลือกใช้นางแบบคนอื่นจะถือเป็นการปลอบใจคุณอย่างนั้นหรอครับ ผมว่ามันไม่เมกเซนส์เลยนะลิซ่า”

มหาสมุทรเดินไปยังตู้เย็นหลังเคาน์เตอร์บาร์แล้วหยิบขวดน้ำแร่เย็นเยียบออกมาเปิดดื่ม เขากดปุ่มเปิดลำโพงแล้ววางโทรศัพท์บนเคาน์เตอร์ เป็นครั้งแรกที่เขาต้องดื่มน้ำแร่สองขวดติดกันเพื่อดับกระหายและไอร้อนที่ระอุอยู่ในร่าง

“ลิซ่าไม่ได้จะทำตัวเง่เง้านะคะมาร์ค แค่ว่าไปเรื่อยเปื่อยอย่างนั้นเอง”

เมื่อรู้ว่าทำตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของเขาทั้งที่ไม่มีสิทธิ์ เธอจึงตั้งสติแล้วยอมถอยออกมาหนึ่งก้าว “นี่ดีดีมากแล้ว คุณไปพักผ่อนเถอะค่ะ ลิซ่าไม่กวนแล้ว”

“อย่าคิดมากลิซ่า ผมไม่เคยคิดว่าคุณนี่ง่่าเลยสักนิด คุณน่ารักสำหรับผมเสมอนั่นละ”

คนฟังเกือบจะฉีกยิ้มกว้างแล้วหากไม่ได้ยินประโยคถัดมา

“จริงสิ แล้วคุณยายของน้องแป้งจะให้ผมไปพบได้เมื่อไหร่ครับ”

“ไหนว่ายอมรับทุกเงื่อนไขไงคะ ในเมื่อยอมรับได้ก็คงไม่ต้องไปพบแล้วมั้ง” น้ำเสียงของพิธีการะดังขึ้นหลายส่วน

“ผมยอมรับทุกเงื่อนไขของทางนี้น้อยอยู่แล้ว แต่ผมเองก็มีเงื่อนไขของผมน้อยเหมือนกัน”

มือที่ยังเปื้อนผงสีเลื่อนขึ้นมาแตะอกซ้ายของตนเองอย่างแผ่วเบา ความรู้สึกร้อนวูบวาบในกายคลายไปแล้ว แต่น่าแปลกนักที่รอยแผลที่วิธณาทั้งไว้กลับยังร้อนอยู่ ทำให้เขาไม่อาจสลัดดวงหน้าดวงตามของเธอออกไปจากใจได้

“เงื่อนไข? เงื่อนไขอะไรคะ”

“เอาเป็นว่าผมจะบอกเงื่อนไขทั้งหมดตอนเจอหน้าคุณยายก็แล้วกัน แต่ตอนนี้คุณช่วยเล่าเรื่องของท่านให้ผมฟังคร่าวๆ ได้ไหม ผมจะได้รู้จักท่านดีขึ้น”

แล้วก็...จะได้รู้จักหลานสาวของเดือนเต็มดีขึ้นด้วย

พิธีการดวงสายเมื่อเวลาเกือบตีสองแล้ว ดวงหน้าปราศจากเครื่องสำอางบั้งตึงอย่างไม่อาจเก็บงำอารมณ์โกรธเกรี้ยวไว้ได้อีกต่อไป เธอต้องกัดฟันเล่าเรื่องของยายหลานจอมก่อเรื่องเท่าที่รู้ให้มหาสมุทรฟังอยู่เป็นนานสองนาน เขาก็งงๆ ไร ไม่เคยคิดถึงใจเธอบ้างเลย ทั้งที่เธอแสดงออกให้เห็นชัดเจนขนาดนี้แล้วว่ารู้สึกอย่างไรกับเขา แต่เขากลับทำเป็นเมินเฉย

เธอไม่เชื่อหรือว่าเขาจะไม่ระแคะระคายใดๆ เลยสักนิดดังที่แสดงออก เห็นทีหน้าใสซื่อแบบนั้นก็เถอะ ตัวจริงของมหาสมุทรทางไกลจากคำว่าไร้เดียงสาเป็นร้อยโยชน์ เพียงแต่เขาเก็บเขี้ยวเล็บไว้ได้รอยยิ้มหวานฉ่ำได้อย่างแนบเนียนกว่าใครก็เท่านั้น

คิดถึงตรงนี้ ริมฝีปากของพิริชาก็เฝ้มแน่นเพื่อข่มความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ มหาสมุทรเป็นผู้ชายที่เหมือนกล่องปริศนากล่องใหญ่ที่เธอไม่มีวันหาถูกุญแจไขเข้าไปดูสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในได้เลย เธอไม่เคยเดาใจเขาออก เหมือนที่ไม่เคยเดาทางรสนิยมเรื่องผู้หญิงของเขาได้ จริงอยู่ว่าเขาชอบคงสาวสวยระดับแนวหน้า แต่มาตรฐานความงามของเขานั้นหลากหลายมากเสียจนไม่รู้จะแท้จริงแล้วเขาชอบผู้หญิงแบบไหนกันแน่ คู่ดวงของเขามีตั้งแต่สาวผมทอง สาวเอเชีย สาวละติน สาวผิวสี ไล่ไปจนถึงสาวเชื้อสายอินเดียนแดง เรียกว่าเขาคงสาวแทบทุกเชื้อชาติ ยกเว้นก็แต่เธอนี่ละที่เขาไม่เคยชายตาแล มั่นหน้าเจ็บใจไหมเล่า!

เท้าเรียวขาวในรองเท้าสลิปเปอร์ผ้าไหมชะงักขณะเดินผ่านห้องทำงานของบิดาเพื่อขึ้นไปยังห้องนอนชั้นสอง แสงไฟที่ลอดออกมาจากประตูที่เปิดแง้มอยู่บอกชัดว่าคนที่อยู่ด้านในยังไม่ขึ้นนอน พิริชาผลักประตูไม้โอ๊กสีน้ำตาลเข้มให้เปิดออกแล้วเดินเข้าไปด้านในอย่างเงิบเขยิบ

สมัยยังเด็ก เธอไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาวิ่งเล่นในห้องทำงานของบิดา เพราะในห้องอันกว้างใหญ่นี้มีข้าวของมากมาย ทั้งอาวุธโบราณและตู้หนังสือขนาดใหญ่ที่อาจเป็นอันตรายต่อเด็กเล็กๆ ได้ แต่เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น เธอจึงรู้ว่ามีสาเหตุอื่นที่บิดาไม่ยอมให้เธอหรือแม้แต่มารดาของเธอเข้ามาในห้องนี้

รูปวาดนั้นอย่างไรเล่า...

พิริชามองตรงไปยังผนังฝั่งตรงข้ามกับโต๊ะทำงานไม่ละสายตาจากตัวเงื่องของบิดา ณ ตรงนั้นมีภาพวาดใหญ่ขนาดเกือบสองเมตรแขวนประดับ

อยู่ เป็นภาพของหญิงสาวรูปร่างอ่อนแออันธพาลสวมเครื่องแต่งกายแบบละครชาวลิ้นสไตส์ เครื่องหน้าของเธอสวยเด่นเสริมให้เธอดูหวานหยดย้อยไปทั้งเนื้อทั้งตัวประดุจหลุดออกมาจากวรรณคดีโบราณ ทุกองค์พยางของสตรีนางนี้ดูบอบบางน่าทะนุถนอม หากมองเผินๆ อาจคิดว่าเธอเป็นนางรำผู้รับพระเด่นบุษบาจากเรื่องอิเหนา ทว่าเมื่อพินิจให้ถี่จะเห็นว่าในมือเรียวงามข้างหนึ่งถือกริชทรงคดโค้งที่มีด้ามจับงาช้างแกะสลักเป็นรูปพระไภรวะหรือพระพิราพเอาไว้ ส่วนอีกมือถือผ้าแดงซึ่งตามหลักการรำแล้วมิไว้สำหรับเช็ดเลือดยามนักแสดงเล่นฉากประลองกริช

นี่คือ...นางตราผู้เตรียมปลิดชีวิตของตนตามพระสวามีไปในพิธิแบบหลา...

บนพื้นหลังของภาพมีแจกันใส่ดอกดาหลาสีแดงนับร้อยวางเรียงรายจนเกือบเต็มพื้นที่ ทำให้นางตราผู้มึนย่นตาโศกงามซึ่งดูคล้ายกำลังยืนอยู่เบื้องหน้ากองเพลิงขนาดใหญ่ งดงาม ทรงพลัง และเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา ประหนึ่งว่าหากเปลวจะพริบตาเพียงครั้ง นางรำผู้นี้ก็อาจออกจากภาพวาดมาร่ายรำตรงหน้าได้ น่าเสียดายที่ชื่อศิลปินผู้วาดที่อยู่ทางมุมขวาของภาพถูกของมีคมขูดออกไปจนเห็นเนื้อของผ้าใบที่อยู่ด้านใต้ เธอจึงไม่มีโอกาสรู้ว่าใครเป็นคนวาด เมื่อสอบถามจากบิดา ท่านก็ตอบว่าไม่รู้ ตอนที่ได้ภาพนางตราขึ้นมาก็มีตำหนิตรงนั้นอยู่แล้ว จึงไม่มีใครรู้ชื่อของศิลปินทั้งสิ้น

ราพณ์ บิดาของเธอชื่นชอบรูปนี้มากชนิดเรียกได้ว่าหลงใหลอย่างที่สุด ในขณะที่มารดาของเธอเกลียดรูปนี้จับใจเพราะรู้สึกเหมือนตนเองถูกผู้หญิงในภาพแย่งความรักไปจนถึงขนาดทะเลาะทุ่มเถียงกับสามีใหญ่โต ตอนนั้นพิริษาเพิ่งอายุได้สักห้าหรือหกขวบจึงยังไม่รู้ความนัก ได้แต่ฟังญาติๆ เล่าต่อๆ กันมาว่าท่านทั้งสองเกือบหย่ากันเพราะรูปวาดนี้มาแล้ว

ถ้าถามว่าเธอรู้สึกอย่างไร ก็คงตอบได้เพียงว่าช่างเป็นเรื่องไร้สาระเสียเหลือเกิน เท่าที่รู้ รูปวาดตราสาวอยู่คู่บ้านหลังนี้มานานกว่าสามสิบปีเสีย

อีก หากนางแบบในภาพมีตัวตนและเป็นหนึ่งในคนรักของบิดาตั้งที่มารดา เคยสงสัย ก็น่าจะมีคนเก่าคนแก่แล้วว่าเคยเห็นตัวจริงของผู้หญิงที่ท่าน ชุกซ่อนเอาไว้มาบ้าง แต่นอกจากจะไม่มีใครเคยเห็นแล้ว ยังพูดกันอีกว่า สาวงามขนาดนี้ไม่น่าจะมีตัวตนอยู่จริง น่าจะเป็นเพียงนางในจินตนาการอัน เปริดแพร้วของศิลปินเท่านั้น ซึ่งเธอก็เห็นด้วยทุกประการ

สิ่งเดียวที่เธอจำได้เกี่ยวกับภาพนี้ก็คือ เธออิจฉาความงามของนาง ตรีสาของบิดาจนเกือบจะเรียกว่าริษยา หากมีตัวตนจริงแล้วสวดยหดย้อย ปานนี้ อย่าว่าแต่บิดาของเธอจะหลงรูปเช่นนี้เลย ผู้ชายอีกนับร้อยนับพัน ก็คงตกหลุมรักจนโง่หัวไม่ขึ้นแน่

“คุณพ่อยังไม่นอนอีกหรือคะ”

หญิงสาวเอ่ยถามคนที่กำลังนั่งจิบบรันดืออยู่หลังโต๊ะทำงาน เขาอยู่ใน ชุดเสื้อยืดและกางเกงแพร เอนกายพิงพนักเก้าอี้หนัง ดวงตาจับจ้องแต่รูป เบื้องหน้าอย่างที่เขาเคยเห็นจนชินตามาแทบจะตลอดชีวิต

“ยัง พ่อดีพ่อเพิ่งเคลียร์งานเสร็จ”

ราพณ์มองบุตรสาวคนเดียวแวบหนึ่งแล้วยิ้มเนือยๆ สีหน้าของเขา ดู แปลกไปจากทุกที พริษาตอบไม่ได้ว่าผิดไปจากเดิมอย่างไร รู้แค่แปลก

“ว่าแต่เราเถอะ เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ทำไมไม่นอนพัก ถ้างตาอยู่จน ดึกตื่นปานนี้ทำไม หรือว่ามัวแต่คุยโทรศัพท์กับไอ้หนุ่มของเราอยู่ ซื่ออะไร นะ ท้องทะเล?”

“เขาชื่อมหาสมุทรต่างหากล่ะคะ” พริษาทำเสียงฮึดฮัดขึ้นจมูก “คุณ พ่อก็รู้อยู่แล้ว ยังจะแกล้งเรียกไม่ถูกอีก”

“ก็รู้จักแต่ชื่อ เห็นกันไกลๆ ไม่เคยเจอหน้าหรือพูดคุยกัน พ่อจะไป จำได้ยังงัยกันฮี้ ลิซ่า”

ราพณ์ประคองแก้วที่ยังมีน้ำสีอำพันเหลืออยู่อีกครึ่งไว้ในอุ้งมือทั้งสอง ข้างแล้วคลั่งเล่นไปมา หญิงสาวรีบปรายตาเข้าไปนวดไหล่คนเป็นพ่ออย่าง

ประจบประแจง

“แหม คุณพ่อขา ถ้าไม่เกิดเรื่องวุ่นวายวันนี้เสียก่อน พวกเราสามคน คงได้ดินเนอร์ด้วยกันแล้วล่ะค่ะ”

อารมณ์ของเธอยังคงคุกรุ่นไม่หาย แม้จะพยายามซ่อนจากสายตา ของบิดาอย่างไรก็ไม่มิดมัน

“พูดอย่างกับวันนี้ไม่เกิดเรื่องแล้วไอ้หนุ่มของเราจะยอมมากินข้าวกับ พ่อจริงๆ อย่างนั้นละ” ราฟณัดักคออย่างรู้ทันแล้วแค้นหัวเราะ “นั่นก็ทีก็ไม่เคยเจอ ผู้ชายที่ไม่ยอมมาเจอครอบครัวของฝ่ายหญิงนี่ซักยังไงๆ อยู่นะ เขาไม่จริงใจกับเราซะละมั้ง หรือไม่ก็...เขาอาจจะไม่ได้ชอบเราจริงๆ”

“คุณพ่อ!” พิริษาหน้าอ ข้อหลังนั้นเธอรู้ดีอยู่แล้ว ไม่ต้องย้าให้ฟัง ก็ได้!

“อ้าว ดูทำหน้าเศร้า ฟังเรื่องจริงแล้วแสดงหุมากหรือไงซี” ราฟณียก แก้วร่นตีขึ้นจิบ “อย่าเครียดนักเลยนะ เดี่ยวหน้าแก่เร็วเสียเปล่าๆ เรื่องงาน ก็ไม่ได้เสียหายอะไรนักหนาไม่ใช่หรือ”

“ใครว่าล่ะคะ หนูเสียหายจะแย่แล้ว” พิริษายากร้องกรี๊ดนัก “ตอนนี้ คลิปของยายเด็กนั่นมีคนดูเป็นล้าน คนแชร์กันเป็นแสน คุณพ่อก็เห็นแล้ว พวกนักเลงคีย์บอร์ดกับนักข่าวบางสำนักเขาระว่าพวกเรাজัดฉากสร้างกระแส บ้าบอซัดๆ กระแสลบแบบนี้คนจัดงานที่ไหนจะอยากได้คะ ไม่มีใครพูดถึง เนื้องานของเราเลยสักนิด มีแต่เรื่องของเด็กนั่นล้วนๆ”

“แต่งงานของเราก็กายเป็นที่รู้จักใช้ไหมเล่า คนก่อนประเทศรู้จักแล้ว ว่ามีงานอัตลักษณ์สยามที่ห้างของเรา และจากนี้คนก็จะแห่กันมาทำงานเพื่อ มาดูตัวจริงของเด็กคนนั้น”

“อ๊วย ถ้าแห่มากันก็คงต้องผิตหัวงั้นล่ะค่ะ เพราะคุณยายเดือนเต็ม ยายของเด็กคนนั้นบอกแล้วว่า จะจัดคนอื่นมาแทนหลาน” หญิงสาวพูดด้วย น้ำเสียงประชดประชัน “นี่หนูก็ตั้งใจว่าจะตั้งโต๊ะแถลงข่าวให้มันสิ้นเรื่องสิ้น

ราวไปเลยว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับยายเด็กอยากดังคนนั้น จะได้หมดเรื่องไปเสียที”

“ใจร้อนไม่เข้าท่าหน้า ตั้งสติแล้วคิดพลิกวิกฤติเป็นโอกาสไม่ดีกว่าหรือ” ราพณ์ระบายลมหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย...ลูกสาวของเขาคือคนเก่ง น่าเสียดายที่เป็นคนชอบทำอะไรเอาแต่อารมณ์เกินไปสักนิดเหมือนวารีผู้เป็นแม่ “แทนที่จะตั้งโต๊ะแถลงข่าวไร้สาระ สู้ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ไม่ต้องบอกด้วยว่าเด็กคนนั้นจะไม่มาทำงานอีกแล้ว ให้คนมาดูกันเองว่าจะเจอตัวไหม เราลงทุนจัดงานไปเยอะนะ ถ้าคนแห่มากันเยอะๆ ก็เป็นผลดีไม่ใช่หรือ คนสมัยนี้เอะอะก็อัปเดตชีวิตลงโซเชียลกันทั้งนั้น คิดดูสิว่าจะมีคนมากมายแค่ไหนมาเช็กอินที่งาน ถ่ายรูปลงสื่อต่างๆ โดยที่เราไม่จำเป็นต้องจ้างหรืออ้อนวอนแบบที่ต้องจ้องนักข่าวเลย”

“มันก็จริงอยู่หรอกค่ะคุณพ่อ แต่เป็นข่าวในแง่ลบมันมีผลเสียมากกว่าผลดีนะคะ”

“จะบวกรหรือลบไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือเป็นข่าวและมีคนพูดถึง ลูกควรใช้โอกาสนี้ทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จักและอยู่ในกระแสไปด้วย ถึงจะเรียกว่าฉลาด” ราพณ์วางแก้วว่างเปล่าลงบนโต๊ะแล้วรินเบียร์ดื่มลงปากริมฝีปาก

“แต่คงไม่ตาสของเราที่เป็นที่รู้จักดีอยู่แล้ว ตอนนี้เป็นออร์แกนไนซ์เบอร์ต้นๆ ของประเทศนะคะคุณพ่อ”

พิธีชานะนางตนว่าโอดังอยู่ในแวดวงสังคมไม่น้อย เคยขึ้นปกนิตยสารและอยู่ในคอลัมน์ต่างๆ มากี่มาก ถึงขนาดได้เป็นแบรนด์แอมบาสเดอร์ของเครื่องสำอางหรูจากฝรั่งเศสประจำประเทศไทยเมื่ออายุเพียง ๒๑ ปีก็เคยมาแล้ว งานแฟชั่นโชว์ทั้งในไทยและต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นที่ปารีส อิตาลี โสล หรือนิวยอร์ก เธอก็มักได้รับเชิญให้ไปนั่งพรองต์ไว้อยู่เสมอ เธอคงกว่าดารไทยบางคนเสียอีก!

“ดังได้ก็ดับได้” ราพณ์พูดเสียงเรียบขณะที่เอนร่างพิงพนักเก้าอี้ซ้ำๆ “จำที่พ่อเคยสอนไม่ได้หรือไง อย่าประมาทเป็นอันขาด ต่อให้เราหน้า

คู่แข่งอยู่ แต่ไม่ได้หมายความว่าคู่แข่งจะตามไม่ทัน ยุคนี้ออให้มีฝีมือดี
แค่ไหน ถ้าไม่มีกระแสก็ไม่มีโอกาส ใช้โอกาสนี้แย่งชิงพื้นที่สื่อมาเป็นของ
ตัวเองซะลิซ่า ทิ้งห่างคู่แข่งอย่าให้เห็นฝุ่น แล้วลูกจะเป็นผู้ชนะเสมอ”

“หนูไม่ชอบวิธีนี้เลย”

พิริษาทำหน้าเมื่อย บิตาของเธอแม่จะอายุมากแล้ว แต่ไม่เคยยอมให้
ตนเองตกยุค เขามักศึกษาเรื่องราวรอบตัวและสนใจเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่
เสมอ เขาจึงรอบรู้ ทันสมัย และมีความคิดแปลกใหม่มาใช้ในการพัฒนา
ธุรกิจไม่จบไม่สิ้น หลายครั้งที่วิสัยทัศน์ของเขาทำให้บริษัทของเธอและ
บริษัทในเครือได้กำไรมหาศาล รวมไปถึงยังคงความแข็งแกร่งไว้ได้แม้จะ
ในยุคที่เศรษฐกิจตกสะเก็ด

“ไม่จำเป็นต้องชอบ แต่จำเป็นต้องทำ” น้ำเสียงนั้นนุ่มนวล ทว่าแววตา
ของคนเป็นพ่อซึ่งจริงจัง บ่งชัดว่าเป็นคำสั่ง “ส่วนเรื่องเด็กนั้น ทำตามที่
พ่อบอก ไม่ต้องให้สัมภาษณ์อะไรกับสื่อทั้งนั้น ให้คนคาดเดาไปกันเอง ยิ่ง
ใส่สีตีไข่ยิ่งดี ถ้าเด็กคนนั้นจะเดือดร้อนเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นก็ถือว่าเขาทำ
ตัวเอง แต่ต้องไม่ใช่เดือดร้อนเพราะเรา สร้างพันธมิตรไว้ดีกว่า บางทีเรา
อาจจะได้ใช้งานเด็กคนนั้นอีกก็ได้”

“หมายความว่าคุณพ่อคิดจะใช้งานเด็กคนนั้นอีกเหรอคะ” เป็นอีก
ครั้งที่พิริษารู้สึกว่าถูกวิถัณณาช่วงชิงความสนใจจากผู้ชายสองคนที่เธอรัก
ที่สุด...ทั้งมหาสมุทร ทั้งคุณพ่อ ทำไมถึงได้สนใจแต่นางเด็กนั้นกันนักนะ!
“หนูว่าไม่ใช่ความคิดที่ตึ๊งกรอกคะ คุณพ่อก็เห็นแล้วว่างานวันนี้เกือบพัง
เพราะมัน ขึ้นเรียกให้มาออกงานอีก คงได้มาทำเป็นผีเข้าแล้วเดินเร่งเดิน
กาเรียกร้องความสนใจอีกแน่”

สรรพนามที่ใช้เรียกวิถัณณาเริ่มเปลี่ยนไปตามความชิงชังที่เพิ่มขึ้น
เป็นทวีคูณ ราวหนึ่งไม่ชอบนิสัยชนิดนี้ของพิริษานัก แต่เขาก็รักลูกเกินกว่าจะ
ตำหนิด้วยเรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านั้นจึงทำเป็นหูทวนลม

“เต็นท์แรงเต็นท์กาธรรมดาเสียที่ไหน นั่นนะเป็นการรำขึ้นครุเขียวนะ” ราวณมองไปยังภาพนางรำอีกครา แสงไฟที่ติดอยู่เหนือภาพส่องมากระทบ ดวงตาหวานปนเศร้าของเธอ ชับแน่นให้เธอดูคล้ายมีชีวิตมากขึ้นไปอีก เขาไม่ได้เห็นลีลาการรำที่คล้ายคลึงกันมากขนาดนั้นมานานแล้ว นาน...จนไม่คิดว่าจะมีโอกาสพบเห็นอีกในชาตินี้ “ในเมืองานไม่ได้เสียหาย แถมยังมีโอกาสพลิกวิกฤติเป็นโอกาสได้ แล้วเท่าที่พอรู้ ยายของเด็กคนนั้นก็แสดงความรับผิดชอบด้วยการไม่รับค่าจ้างมาออกแสดงด้วยไม่ใช่หรอ มิหนำซ้ำยังจะมาออกงานให้ฟรีทุกวัน ถ้าทางเราจะเรียกค่าเสียหาย ทางเขาก็พร้อมจ่าย โดยไม่มีข้อแม้”

“คุณพอรู้...”

พิริษาหน้าเงื่อนไบนิดหนึ่ง นั่นคือความจริงที่เธอไม่ได้บอกให้บิดารู้ แต่แน่ละว่าคนอย่าง ราวณ ผดุงกรุง ผู้มีหุตาเป็นสัปประตย่อมรู้ทุกเรื่องที่เขาต้องการได้ไม่ยาก ที่จริงเธอไม่ได้ตั้งใจจะปกปิด ทว่าหากเธอพูดออกไปว่าเดือนเต็มยินดีซดใช้ทุกอย่างโดยปราศจากเงื่อนไข เธอจะกลายเป็นคนใจแคบที่ไม่ยอมรับคำขอโทษอย่างจริงใจจากผู้สูงกว่าไปไหนที

“ถ้ารู้ไม่ทันเรา พ่อจะเป็นพ่อเราได้รอะ” ราวณหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “พอรู้ด้วยว่าเราจยโอกาสใช้เรื่องที่เกิดขึ้นขอร้องเกมบังคับให้ไอ้หนุ่มของเราไปถ่ายรูปเด็กคนนั้นด้วยใช่ไหม”

“ในเมื่อรู้หมดแล้วจะถามหนูอีกทำไมละคะ” พิริษาแสร้งทำเป็นหัวเราะกลบเกลื่อน “แต่หนูบอกไว้ก่อนนะคะว่าหนูไม่ได้บังคับอะไรคุณยาย เดือนเต็มเลย แล้วคุณยายก็ยังไม่ได้รับปากด้วย แคบอกว่ให้มาร์คไปคุยเงื่อนไขกันดูก่อน”

ที่จริงเธอเองก็ประหลาดใจไม่น้อยที่คุณยายเดือนเต็มยอมให้มหาสมุทรไปพบที่บ้าน ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าเศรษฐินีคนดังของย่านบางระมาดไม่ค่อยเปิดบ้านรับแขกแปลกหน้านัก แม้จะเปิดสอนทำพวง

เครื่องหอมตำรับชาววังหรือมัลลย์แบ่งพวง รวมไปถึงมีธูปกิจโฮมสเตย์ เป็นของตนเอง แต่ทางแทบไม่เคยปล่อยให้ใครเข้าไปยุ่งย่ามในส่วนที่เป็นที่พักอาศัยของครอบครัวเลย

“เงื่อนไขอะไรบ้าง”

ราพณ์เงยหน้าขึ้นมองลูกสาวคนสวยตรงๆ เป็นครั้งแรกตั้งแต่เริ่มต้นบทสนทนากัน เป็นครั้งแรกที่ปริษาเห็นเขาสนใจเธอมากกว่าภาพวาดนางรำนั้น

“ยังไม่ทราบค่ะ คงต้องให้ไปคุยดูก่อน บางทีคุณยายอาจจะเรื่องมาก ไม่ยอมให้มาร์คถ่ายรูปหลานสาวสุดที่รักก็ได้”

“เราก้ไปกับไอ้หนุ่มของเราด้วยสิ พ่ออยากรู้ว่าคุณยายคนนั้นมีเงื่อนไขอะไรบ้าง”

“คะ?” ปริษารู้สึกเหมือนหุฟาดไป “คุณพ่ออยากให้หนูไปกับมาร์ค?”

ถึงไม่บอก เธอก็ตั้งใจไปกับมหาสมุทรอยู่แล้ว เรื่องอะไรจะปล่อยให้ไปเจอน้องเด็กนั้นโดยไม่มีเธอทันเล่า!

“พ่ออยากให้ลิซ่าไปกับเขาด้วย ไปช่วยเจรจาให้สำเร็จ” ราพณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบทว่าหนักแน่น “ทำยังไงก็ได้ให้เขาได้ถ่ายรูปของเด็กที่ชื่อวิธณานั่น”

“แล้วทำไมหนูต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะคะ”

นั่นสิ...ทำไมเธอต้องช่วยให้มหาสมุทรสมหวังในสิ่งที่เธอไม่ยอมให้เขาทำด้วยเล่า แค่นี้ตัวกลางติดต่อก็ก็ถือว่าดีมากแล้ว และเธอก็หวังว่าเดือนเต็มจะเสนอเงื่อนไขยากๆ ที่เขาไม่อาจทำตามได้ จะได้ไม่ต้องใกล้ชิดกับเด็กผีเข้าคนนั้นอีก

“เพราะพ่อสั่ง” ดวงตาของราพณ์แวบวาวแปลกๆ “สิ่งที่พ่อสั่ง ลูกสาวที่ดีก็ต้องทำตาม เข้าใจไหม”